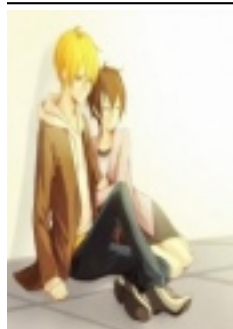

Em Yêu Anh, Chàng Trai Bồng Bềnh ạ

Contents

Em Yêu Anh, Chàng Trai Bồng Bềnh ạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13 - End	29

Em Yêu Anh, Chàng Trai Bồng Bềnh ạ

Giới thiệu

Nắm bắt được trái tim một người con trai đã không phải là điều đơn giản. Khi nắm được rồi thì việc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-yeu-anh-chang-trai-bong-benh-a>

1. Chương 1

Nắm bắt được trái tim một người con trai đã không phải là điều đơn giản. Khi nắm được rồi thì việc giữ được nó lại càng trở nên khó khăn hơn.

Cô bé Hello Kitty...

Thảo Nhi nhanh nhẹn khoác chiếc áo dạ màu café sữa lên người, cô bé lách mình qua khe cửa khép hờ, vịn nhẹ tay xoay và “tách” một cái để chắc chắn rằng mình vừa cố gắng rón rén nhất có thể tránh việc bị phát giác. Bây giờ là 11 giờ đêm, Thảo Nhi đứng xoa tay phía bên ngoài cánh cổng sắt, chờ đợi, nuôi dưỡng và ấp ủ niềm hy vọng. “Chắc là anh ấy sẽ đến!”

Những bóng đen lướt qua lơ mờ, một vài cái bóng đi thẳng, một vài cái bóng ngoảnh đầu lại nhìn. Có một vài cái bóng khác vang lên điệu cười khả ố, chất giọng khàn đục khó nghe.

- Đi đâu đấy em ơi? Đi chơi với anh nhé!

Cô bé thoáng rung mình vì sợ hãi. Nếu không có cuộc gọi của Minh thì hẳn cô bé đã không ra ngoài vào giờ này, trơ mình giữa đất trời khi tất cả hòa làm một và chìm trong màn đêm tĩnh mịch, u tối. Thảo Nhi cắn môi lại, tay xiết chặt tay, cô bé co rúm người vì lạnh và sợ. Nhưng người con trai ấy vẫn chưa tới. Chẳng thể nào lại là một trò đùa vô thức nữa phải không?

Sms tới, điện thoại rung, Thảo Nhi thấy nhịp tim mình run rẩy. Cô bé sợ hãi, bàn tay bấp bấp trở nên chậm chạp và nước mắt cứ tự nhiên ứa nhoe cả mascara. “Anh xin lỗi, anh lại không đến được rồi! Em đừng chờ anh nhé! Ngủ ngon ”

Thảo Nhi chết lặng. Những chữ cái hiện trên màn hình điện thoại cứ nhảy múa trước mặt, rồi đèn điện trong nhà cũng bật sáng, có tiếng la sang sang. Thảo Nhi chậm rãi lê bước chân vào nhà. Cánh cổng trắng khép chặt như trái tim cô gái mới lớn tự hứa với lòng mình sẽ mãi mãi khép chặt, sẽ không thêm một lần nào nữa làm mình bị tổn thương.

“Thảo Nhi à, một lần là quá đủ rồi nhé!” Cô bé cười nhạt, có giọt tròn vừa lăn xuống, đọng ở khóe môi. Lúc đôi môi nhếch lên nở nụ cười thì giọt nước hòa trên môi mặn chát. Thảo Nhi không định hình nổi thứ cảm xúc đang xâm chiếm lấy mình lúc này. Chỉ biết rằng tim cô bé nhói nơi lồng ngực, mũi sứt sứt và ngọt ngào khó thở, ánh mắt mệt mỏi, nặng trĩu chỉ muốn khép lại thật chặt mà thôi.

- Nhi, con làm gì mà ra ngoài vào giờ này?

- Con... con đi kiểm tra mấy chậu cây sáng nay mới trồng. Con sợ sương làm chết hết cả.

- Hừm.

Bố chau mày tức giận. Ông khoát tay ra hiệu cho Thảo Nhi lên phòng và phải ngoan ngoãn nằm ngủ. Chỉ cần cô bé có bất cứ động tĩnh gì thì ông sẵn sàng nổi nóng lên ngay lập tức.

Thảo Nhi quẩn luyến, ôm chặt con sâu nhỏ vào lòng, miệng không ngừng thút thít. “Tại sao lại là mình? Tại sao mình lại ngốc nghếch thế chứ?” Không đếm nổi lần này là lần thứ bao nhiêu Minh thất hứa với Thảo Nhi. Anh chàng có vẻ biết cô gái yếu mềm này đã trót yêu mình nên cứ đem cô bé ra làm trò đùa một cách quái ác. Thảo Nhi vẫn ngây thơ tin tưởng vào những rung động của buổi đầu tiên chạm mặt, trong ánh mắt cô bé nhìn Minh chẳng một chút nghi ngờ. Lúc nào đôi mắt ấy cũng xoe tròn và đôi môi mỉm cười ngộ nghĩnh. “Anh Minh, anh cứ thật đấy!” Nhưng lần này dường như là quá sức chịu đựng mất rồi, Thảo Nhi còn nghe văng vẳng tiếng những chàng trai nói chuyện bên góc hành lang cuối giờ tan trường.

Cô gái nhỏ của mày đáng yêu thật đấy Minh ạ. Có vẻ nó thích mày chết mê lên ấy chứ!

- Thảo Nhi á?

- Chứ còn ai nữa. Haha, nhìn nó cứ lẻo đẻo theo mày mà tội nghiệp.

- Tội nghiệp gì chứ?

- Nhìn đáng yêu mà, đúng không?

- Các em bây giờ chết vì “giai” mất thôi. Chẳng Minh đâu nhưng được khuôn mặt baby nên gặp em nào là em đó đổ đứ đừ. Haha.

Chàng trai có khuôn mặt baby cười lẩn trong đám đông, những người bạn xung quanh vang lên điệu cười chế giễu. Khuôn mặt cô bé đứng đằng sau dãy hành lang tái nhợt, cái mỉm môi yếu ớt và những ngón tay

khẽ run run đánh rơi hộp quà nhỏ xuống đất. Cô bé vùng chạy, khoảng mờ còn đọng lại trong buổi chiều hôm ấy là khi Minh gọi to tên cô bé, chạy đuổi theo nhưng không kịp, không thể kịp với lòng tự trọng của một đứa con gái vừa bị đánh rơi. Kể cả khi đứa con gái ấy mới 17 tuổi đầu. Thảo Nhi đưa tay quệt nước mắt. Sao bỗng dưng lại thấy mình trẻ con và đáng ghét đến vậy? Mít ứt từ bé nên cứ nhè việc gì ra cũng khóc được. Một người con trai như Minh có thể khiến Thảo Nhi sung sướng chỉ với một cốc trà sữa trên tay, nhưng lại làm cô bé khóc hết nước mắt vì một vài câu trả lời âm ừ khi nghe điện thoại. Có chút tiếc nuối khi quyết định rời xa Minh, nhưng quả thật có muốn níu giữ cũng là điều không thể. Thảo Nhi chẳng khác nào bị ví von như con cún cứ bám đuôi cậu chủ. Hơn nữa, so với Minh, Thảo Nhi thấy mình chẳng có một chút giá trị nào. Bạn bè không, anh em không, tình nhân lại càng không. Vậy thì theo đuổi hay tiếp tục níu giữ để làm gì nữa?

Cô bé quay mòng mòng với những câu hỏi ngô nghê. Rõ ràng là biết câu trả lời rồi đấy, rõ ràng là đã tự chọn được con đường để đi, nhưng có bao giờ Thảo Nhi đủ dũng cảm rời xa Minh đâu.

- Ê Nhi, quay lại với Minh rồi hả?

- Ừ.

- Mới được có 1 ngày?

- Chính xác là 1 ngày 12 giờ đồng hồ - 1 ngày rưỡi.

- Diên thật rồi. Bỏ quách đi cho xong.

- ...

- Lần sau, nếu có bị thằng đó đá. Đừng tìm tao khóc lóc, nghe chưa!

Nhỏ bạn thân mặt mày tím sầm lại vì tức giận, nó nhắc chân đi bỏ mặc Thảo Nhi với khuôn mặt ủ rũ. Đó là lần thứ 3 giữa Thảo Nhi và nó xuất hiện đoạn hội thoại tương tự về tình trạng của Thảo Nhi và Minh. Ba lần, ba khoảng thời gian khác nhau nhưng đều ngắn ngủi như nhau và đoạn hội thoại cũng ngắn ngủn như vậy.

2. Chương 2

Lần thứ nhất, Thảo Nhi bị Minh cho leo cây tại rạp chiếu phim. Anh chàng để mặc cô bé đứng tím tái dưới cái rét cắt da trong vòng 4 giờ đồng hồ. Và Thảo Nhi ngốc nghếch đứng chờ từ lúc 7 giờ tối đến tận 11 giờ đêm. Lần ấy, Thảo Nhi khóc lóc ụa vào lòng nhỏ bạn.

Lần thứ hai, Thảo Nhi bị Minh bỏ rơi khi cả hai đang có cuộc hẹn trà sữa. Hội bạn trai đến rủ Minh đi đá Pes. Sẽ không là gì cả nếu ngày hôm ấy không phải là sinh nhật của Thảo Nhi. Và cô bé yếu đuối cứ ngồi lặng lẽ một góc bàn, mút chùn chụt cốc trà sữa vị dâu, tay nghịch nát bánh gato mà Minh đem tặng. Cậu ấy bỏ đi vì: “Hội bạn đang hồi!”

...

Đến lúc này thì cô bé tội nghiệp không nhớ nổi những lý do cho những lần chia tay khổ sở đó. Toàn là do cô bé tự đặt niềm tin vào và tự vấp ngã trong chuỗi mơ mộng rất đời con gái tuổi ấu ương. Nhưng lần này thì cô bé biết mình không thể tiếp tục thêm nữa. Đôi lần Thảo Nhi ngỡ vực tình cảm phía mình. “Dành tình cảm ột đứa trẻ con quá đời giản đơn. Chỉ cần yêu thương nó và cho nó thấy được tình yêu thương ấy thì nó sẽ đáp lại với một tấm chân tình thành thật.” Nghĩ đến đây Thảo Nhi lắc lắc đầu. Không. Nhìn thì trẻ con thật đấy, nhưng tình cảm dành cho Minh tuyệt đối không phải là ngộ nhận, càng không phải là thứ tình cảm chỉ cần đáp lại như trả ơn. Nói thế chẳng hóa ra Minh thương hại Thảo Nhi thôi sao? Và thứ tình cảm Minh dành cho Thảo Nhi giống như kiểu tình cảm được ban phát?

Thảo Nhi không tin. Hoặc là. Không muốn tin. Cô bé thiếp đi. Trên mi vẫn còn đọng những giọt nước tròn. Trong tay ôm chặt con sâu nhỏ, tiếng thút thít chìm vào giấc ngủ sâu. Phòng ngủ tràn ngập màu

hồng và mèo Hello Kitty bây giờ chỉ còn lơ mờ thứ ánh sáng vàng tỏa ra ảm áp từ cây đèn bàn để trên tủ đầu giường.

Sáng sớm trời se lạnh, Thảo Nhi quàng thêm một chiếc khăn màu hồng nhạt quanh cổ rồi chào bố đi học. Tâm trạng cô bé hôm nay đã phần khởi hơn, miệng cười tươi tắn, tóc mái lệch kẹp gọn gàng bởi một chiếc kẹp màu hồng có hình mèo Kitty.

- Thảo Nhi, đi học nào!

Thảo Nhi tròn mắt khi thấy sự xuất hiện của Minh. Hôm nay cậu ấy đến sớm hơn mọi ngày, chắc để làm lành về vụ việc hôm qua. Bao giờ cũng vậy, sau mỗi lần bỏ rơi Thảo Nhi tội nghiệp thì cậu ấy đều biết cách làm lành để cô bé quên đi tất cả, lại hí hóp cười và khoe lúm đồng tiền tròn xoe, ngộ ngộ. Lần này Thảo Nhi sẽ không để mọi chuyện diễn ra như đúng ý Minh được. Cô bé đã quyết định rồi.

- Em tự đi bộ đến trường được.

- Em giận anh à?

- Không.

- Cho anh xin lỗi...

- Em chẳng có lỗi đâu mà cho anh xin.

- Lên xe đi mà.

- Không. Em đi bộ được. Anh Minh đi học trước đi!

Minh nhăn nhó, khuôn mặt điển trai méo xệch. Thấy thoáng có sự xuất hiện của phụ huynh, Minh cầu cứu.

- Cháu chào bác, cháu đến để chờ Thảo Nhi đi học ạ!

- Ồ. Hai đứa đi học đi kéo muộn.

- Kệ anh đấy!

Thảo Nhi bước nhẹ, lách qua hàng cây xanh và tránh chiếc xe đạp đang chờ đợi của Minh. Cô bé cứ từ từ sai bước, balo hồng nhấp nhô trên con đường rải sỏi. Hôm nay mặt trời lên sớm, cô bé cũng đã dậy từ rất sớm, chủ ý là đi bộ đến trường nên Thảo Nhi không dám lơ là về mặt thời gian. Còn Minh, cứ để cậu ấy chờ. Hoặc chạy đi. Thảo Nhi biết mình sẽ không cố với, biết buông tay đúng lúc cũng là một cách để tôn trọng chính mình. Sẽ không vì những câu nài nỉ làm hòa của Minh mà Thảo Nhi bị lung lay thêm bất cứ một lần nào nữa.

- Nhi à, đi bộ hả em?

- Anh Thanh!!!

- Lên xe anh đèo!

- Dạ.

Thanh kít xe, dừng lại chờ Thảo Nhi. Lúc này Minh cũng vừa lúc đi tới. Sắc mặt Minh khi thấy Thảo Nhi lên xe Thanh không khó coi cho lắm. Vẫn tươi tỉnh và cười nụ cười rất nhẹ. Ánh mắt sâu nhìn vào gò má hây hây hồng của Thảo Nhi.

- Anh đi trước đây. Hai anh em đi vui nhé!

Nói rồi Minh vụt lên phía trước. Thanh nhận thấy có điều gì đó không ổn, vừa đi vừa hỏi khê cô bé ngồi sau lưng.

- Em với Minh có chuyện gì à?

- Vâng. Bọn em chia tay.

- Chia tay?

- Vâng.

- Ừm.

- Em mượn lưng anh nhé!

- ...

Nặng nề đôi gò má, nặng nề soi vào lấp lánh những giọt nước đang lăn. Thảo Nhi chỉ để mình rưng rức chứ không dám khóc to. Mặc dù yếu đuối nhưng không nhất thiết phải phô trương cái vẻ yếu đuối của mình ra ngoài cho người khác thấy. Nhất là anh Thanh. Anh ấy sẽ cười cô bé mất. Nghĩ vậy, Thảo Nhi nín ngay được, đưa tay lên dụi mắt. Suốt chặng đường, Thanh nghe tim mình nặng nề. Cảm giác như có một búa tạ đang đè nén lên đó. Rõ ràng Thảo Nhi không vui, rõ ràng Thảo Nhi đang khóc, đang bị tổn thương. Nhưng cậu lại chỉ có thể cho cô bé mượn một chỗ dựa mà thôi. Không hề an ủi hay giúp đỡ được gì cả. Thanh sợ khi chứng kiến con gái khóc. Lúc ấy cảm giác tim mình mềm nhũn ra và chân tay thừa thãi. Ồ, nhưng mà trong trường hợp này tay để lái xe và chân để đạp... Chỉ có tim là bất an mà thôi.

3. Chương 3

Đến trường, Thảo Nhi chạy ulla vào lớp, Thanh không kịp quay sang để nhìn cô bé xem khuôn mặt có lắm lem thắm hại lắm không. Lớp Thảo Nhi học ở tầng hai, ngay trên lớp Thanh... và Minh. Dù sao ba đứa cũng cùng trong xóm, nếu Thanh chạy ra chỗ Minh hỏi han vài câu thì chắc cũng không có gì quá đáng. Thanh nghĩ vậy. Ở lớp, Thanh ít khi nói chuyện với Minh. Tính tình hai người không hợp nhau. Sở dĩ vậy vì mỗi người có một cách suy nghĩ và cách sống riêng. Nếu Minh được các em khóa dưới tôn thờ là hotboy thì Thanh lại được gọi là coldboy. Minh vẫn hay tươi cười và hướng sự thân thiện “có chừng mực” của mình về phía các em khóa dưới (con gái, hẳn rồi). Còn Thanh thì hầu như không quan tâm lắm đến điều đó. Điều là do các em trầm trồ với tài chơi bóng rổ của Thanh mà đứng từ xa ngưỡng mộ. Một vài lần Thanh nhún vai vì có sự xuất hiện của cô bé nào đó chạy lại xin được làm quen... Vậy đó, ở ngôi trường này nhiều khi đồn đại kì cục lắm. Và Thanh lẫn mình ra khỏi cái mớ bong bóng đó chứ không như Minh. Càng vướng vào càng thích, càng vướng vào càng thấy hoan hỉ.

- Này, cậu với Thảo Nhi có chuyện gì à?

- Chuyện gì là chuyện gì?

- Hôm nay cô bé không đi xe cậu.

- Thì sao?

- Thấy lạ thì hỏi thôi.

- Không liên quan gì đến cậu.

Minh hất hàm, quay đi. Vẫn cái kiểu cách bất cần ấy. Thanh không thể lý giải nổi sao đám con gái lại thích cậu công tử này. Hay là các em ấy đều thích cách mà bạn trai mình tỏ ra vô tâm như thế? Thực ra, con người Minh nhìn vẻ ngoài hoàn hảo đến không tưởng. Xung quanh cậu ấy vốn dĩ đã phát ra thứ ánh sáng đủ để hấp dẫn người khác. Người khác nhìn vào chỉ muốn được gần, gần và gần hơn nữa. Thực ra, con người Thanh nhìn vẻ ngoài lạnh lùng đến không tưởng. Xung quanh cậu ấy vốn dĩ đã tỏa ra khí lạnh như những tảng băng lớn ở Bắc Cực. Song cậu ấy lại có trái tim nóng và bầu nhiệt huyết ấm áp khiến người khác khi gần lại không muốn xa rời. Thực ra, con người Thảo Nhi nhìn vẻ ngoài yếu đuối, mong manh đến dễ vỡ. Xung quanh cô gái mỏng manh này luôn có sự đối lập giữa vầng ánh sáng ấm áp và khí chất lạnh lùng tỏa ra từ hai người con trai. Thảo Nhi đúng ra luôn là người ở giữa, luôn là người phải đưa ra lựa chọn.

Và trong phút giây đầu tiên, Thảo Nhi đã chọn tình sự ấm áp dễ thấy bằng mắt thường nhìn được. Nhưng có biết đâu rằng đó là một sự lựa chọn mang lại nhiều nước mắt hơn là nụ cười. Chính vì có lần mong muốn được thay đổi, mong muốn được quay đầu này mà cô gái yếu đuối ấy khiến hai cực trái ngược kia một lần nữa đứng về hai phía đối lập nhau.

Minh chưa từng nghĩ Thanh sẽ là đối thủ của mình. Nhưng trong thâm tâm cậu lại lo sợ điều này hơn ai hết. Bởi lẽ, Minh biết, một khi Thanh đã dành sự quan tâm cho Thảo Nhi, thì ắt hẳn đó là những sự quan tâm dịu ngọt nhất, là thứ tình cảm sâu sắc nhất...b) Thế nên, tại căng tin, giờ giải lao, cuộc nói chuyện giữa

Minh và Thanh diễn ra không hề tự nhiên chút nào. Cả hai đều gượng gạo. Minh thì tỏ ra bất cần để che lấp đi sự lo sợ đang đầy lên trong mình. Thanh thì tỏ ra vồn vã bộc lộ rõ sự quan tâm đến Thảo Nhi.

- Lúc này, Thảo Nhi đã khóc đấy!

- ...

Thanh nắm tay Minh kéo lại chỉ để nói vào tai Minh điều này. Khi cậu toan bước đi thì Minh cũng lặp lại hành động tương tự ấy.

- Chuyện của tôi và Thảo Nhi sẽ không có chỗ cho cậu đâu.

- ...

Hai cậu trai bước về hai phía xa nhau. Minh nắm tay vào thành nắm đấm rất chặt, cảm giác hình thành từng đường rãnh màu đỏ hồng của máu. Còn Thanh, trên môi cậu nở một nụ cười nửa miệng: “Xem ra, bây giờ mới là lúc bắt đầu!”

Trong suốt buổi học, Minh bắt đầu thấy chột dạ. Và sự lo lắng của cậu đang được thổi phồng lên to hơn bao giờ hết. Chưa bao giờ Thanh gặp Minh để nói chuyện về Thảo Nhi. Cũng chưa bao giờ hai người trở nên khó khăn đến vậy khi nhận ra sự quan tâm mà mình dành cho cùng một người con gái. Phải chăng người mà Thanh lâu nay để ý là Thảo Nhi? Vậy là người con gái ấy có thật? Tồn tại rất thật và còn rất gần gũi với Minh nữa?

Trong ngôi trường cấp ba mà các cô các cậu đang học, Minh vẫn nghe phong thanh về anh chàng coldboy mang tên Quang Thanh. Sở dĩ các em lớp dưới không dám bày tỏ sự ngưỡng mộ cũng như theo đuổi cho cậu ấy một phần vì cậu ấy tỏ ra khá lạnh lùng. Nhưng phần nhiều là do mọi người xì xầm to nhỏ rằng Quang Thanh đã dành tình cảm ột cô bé lớp dưới. Từ trước đến giờ Minh không quan tâm lắm đến những chuyện gì xảy ra xung quanh cậu bạn ấy. Nhưng một vài lần nghe được lời xì xầm bàn tán thì cũng hiểu qua phần nào.

- Này Minh, đá Pes đi!

- Bao giờ?

- Bây giờ chứ bao giờ?

- Điên à? Đang học.

- Bùng!

Thằng bạn ngồi bàn đối diện thì thào, phùng má lên để cố gắng diễn tả cái sự khao khát của nó. Minh nhăn nhó. Chẳng lẽ lại bùng học để đi đá Pes nữa?

- Ok.

Minh lắc đầu ngao ngán, định bụng buổi này sẽ là buổi bùng cuối cùng trong năm. Nhân dịp trí óc rối bời vì chuyện với cô nàng Thảo Nhi, cậu chàng muốn được nhõn nhõ suy nghĩ một chút. Đẳng nào ngồi trong lớp cũng không vào đâu. Thế là Minh ra hiệu tay OK cho thằng bạn. Thằng bé mừng huỳnh, gấp sách vở, mắt liếc liếc lên bàn giáo viên để canh chừng cô giáo. Minh nhõn nhõ, đợi thằng bạn huýt sáo là a lê hấp... hai đứa cùng chuồn.

Lại nói về Thảo Nhi, sau khi đưa ra quyết định lần này, Thảo Nhi chắc chắn sẽ nhận được sự đồng ý của nhỏ bạn thân. Vốn dĩ, bạn thân không thích để Thảo Nhi trở thành bạn gái của Minh. Bạn thân sợ Thảo Nhi bị tổn thương vì Minh là chàng trai quá ư đào hoa. Những cô gái xinh đẹp, đáng yêu vây quanh Minh không thiếu, cậu ấy luôn tỏa sáng, luôn là trung tâm của sự chú ý. Chuyện một cô nàng kẹo ngọt hi hục mất cả ngày dài để làm bánh tặng cậu ấy vào ngày nắng đẹp mà chẳng vì dịp gì vẫn xảy ra thường xuyên. Những lúc ấy, bạn thân hay ghé sát tai Thảo Nhi thì thào.

- Này, có tức không?

- ...

- Con bé xinh đấy chứ nhỉ? Hình như là học sinh lớp 10.
- Không quan tâm.
- Giải!

4. Chương 4

Nhỏ bạn thân đưa ngón tay cái chỉ lên, bĩu dài môi và trong phút chốc, con bé lật ngược con tay lại, Thảo Nhi xì mặt, thiếu điều muốn chạy lại véo vào cái má phính của nhỏ một cái cho bõ tức. Nhưng cuộc đời vốn không như là mơ, Thảo Nhi ngạc nhiên với thái độ ở thì hiện tại của nhỏ bạn khi được thông báo chia tay.

- Lần này chuyện tao với Minh kết thúc thật rồi.
- Hả? Mà nói thật á? (Nếu là mọi khi, nhỏ bạn sẽ đứng đưng: Câu này tao nghe quen quen!)
- Ủ. Mà ngạc nhiên à?
- Ừm. Sao chia tay? (Nếu là mọi khi, nhỏ bạn sẽ phán: Chia tay được thì tốt!)
- ???
- Mà chịu đựng giỏi lắm mà? Mọi khi dù có bị leo cây thế nào mà cũng chịu được đúng không?
- Ý mà là sao? Mà đang châm chọc tao đó hả?
- Không hề!

Mặt nhỏ bạn nghiêm trọng, mắt long lên, tay nắm vào vai Thảo Nhi. Một lúc sau, như kịp nghĩ ra điều gì, nhỏ bạn quay người đi, chạy nhanh về phía cuối dãy hành lang lớp học, bỏ lại Thảo Nhi đứng ngơ ngác.

- Sao phản ứng kỳ cục vậy? Tưởng là mà muốn tao đưa ra quyết định này mà?

Thảo Nhi cố với, nước mắt lưng lưng khiến cổ họng như nghẹn lại. Quả thật, chia tay Minh tưởng chừng như nhẹ nhàng nhưng lại là một việc rất đau khổ. Vốn dĩ tình cảm mà cô bé dành cho Minh quá lớn, thứ tình cảm ấy lại quá đối trọng sáng và thánh thiện, không chút gợn toan tính, ích kỷ hay chi li. Thảo Nhi còn nhớ rất rõ những kỉ niệm khi hai người bên nhau. Mặc dù Minh có vẻ như hay dùng việc lỗi hẹn để bắt nạt Thảo Nhi, hay làm cô nàng mít ướt nhưng không thể phủ nhận những quan tâm dịu dàng, ấm áp của cậu ấy. Chính những điều đó đã làm cho chuỗi ngày yêu giữa hai cô cậu ngọt ngào và lung linh đến lạ. Thú thật một điều, cho dù bây giờ, khi đã quyết định sẽ buông tay và rời xa một vầng dương ấm áp như Minh thì Thảo Nhi cũng cảm thấy lưu luyến những khoảng thời gian đã được đóng khung mang tên kỉ niệm khi ở bên cạnh cậu ấy.

Thảo Nhi mơ hồ nhớ lại cảnh chiều tan học của ngày đầu tiên gặp Minh, cô bé đứng ngơ ngác bên một tán phượng già, những ánh nắng vương vãi trên con đường dài và sâu hút, gió thổi mơn man tươi vui nghịch ngợm làn tóc xõa ngang vai. Thảo Nhi đang thần thờ chờ đợi sự xuất hiện của Lê – nhỏ bạn thân, bất chợt, một quả bóng lăn tròn đến bên cạnh. Quả bóng màu da cam lấm lem bùn đất. Cô bé định cúi người nhặt lên và ném trả về chỗ cũ cho chủ nhân nhưng vừa cúi người xuống đã thấy một đôi giày thể thao trắng xuất hiện trước mặt. Chiếc giày bên chân trái bị tụt dây, Thảo Nhi nhướn cười, tiện tay thắt lại dây nơ giúp chủ nhân của nó. Lúc ngược lên, cô nàng chạm phải ánh mắt cười tinh nghịch của Minh. Ánh mắt ấy ấm áp, nhìn như thôi miên người đối diện với khuôn mặt đẹp như tượng tạc. Sống mũi cao và thẳng, cặp chân mày rậm, gọng kính đen, nụ cười thường trực trên bờ môi. Bất chợt Thảo Nhi bị lúng túng.

- Dây giày của cậu bị tuột. Minh...
- Em là học sinh khóa mới đúng không? Bắt tay nhé!

Cậu chàng giơ tay, dong dạc chào hỏi ra dáng đàn anh. Thảo Nhi lúng túng, ngượng ngịu đưa bàn tay trái ra bắt, sau đó lại đỏ ửng mặt, rút tay lại, nhớ rằng nên chìa tay phải ra mới đúng. Cô bé lại ngại ngùng

giấu sự bên lên trên bờ má ửng hồng. Một cơn gió nhẹ khẽ lướt qua. Và giọng nói của Minh khiến Thảo Nhi như bừng tỉnh.

- Cảm ơn em. À, mà em cũng về nhà bằng con đường này à? Nếu thế thì đi cùng đường với anh, có gì anh đèo về.

Vậy là sau buổi chiều ấy, Thảo Nhi thấy sự xuất hiện của anh chàng khóa trên trở nên đều đặn hơn trong cuộc sống của mình. Ngay từ đầu, Lê đã khuyên can Thảo Nhi đừng dây dưa chuyện tình cảm với Minh nhưng Thảo Nhi không thể hiểu được lí lẽ phát ra từ trái tim mình. Nó luôn biết cách làm khó cô bé khi đứng trước mặt Minh, lúc nào cũng nhảy nhót vô tội vạ khi bắt gặp ánh nhìn của cậu ấy. Rồi những hành động siêu lãng mạn nữa, thử hỏi có cô nàng gà bông nào chịu nổi chứ?

Nắm bắt được trái tim một người con trai đã không phải là điều đơn giản. Khi nắm được rồi thì việc giữ được nó lại càng trở nên khó khăn hơn. Thảo Nhi lúc bấy giờ nhận lời làm bạn gái của Minh mà quá ngây thơ nên không hiểu được điều đó. Hoặc có hiểu chẳng qua cũng chỉ là những cái ậm ừ rất nhẹ khi Lê mách nước cho chuyện tình đầu. Nhưng rốt cuộc, chuyện cũng qua và Thảo Nhi biết cách lấy lại cảm xúc của mình. Đã một thời cô bé trót đắm say quá đà với vị ngọt thuở đầu tiên ấy, nhưng như thế chưa chắc đã không hay. Ít ra cũng có những giọt nước mắt vì đại khờ ngốc ngếch, cũng có giọt nước mắt vì hạnh phúc và vui sướng, có giọt nước mắt vì tủi hờn... Tất cả dệt nên một màu quá khứ đủ đẹp để con tim đang đau kia phải mỉm cười. Thảo Nhi nghĩ vậy và vẫn luôn tin là như vậy. Yêu Minh chắc chắn không phải là điều khiến cô bé phải thấy nuối tiếc. Có chăng là yêu thương được trao đi và nhận lại đã không đủ để nuôi dưỡng tình yêu ấy lớn lên mà thôi.

Thảo Nhi vẫn đứng ở dãy hành lang lớp học, tay vịn lan can và nhoẻn cười khi có giọt nước lăn xuống khoe môi. Lê vẫn chưa quay lại, dường như đang loay hoay gì đó ở phía cuối dãy hành lang ấy. Chiều buông, gió lạnh hơn, sân trường trở nên vắng vẻ và lác đác bóng dáng học sinh đi lại. Thảo Nhi quay gót, đi về phía người bạn của mình, lúc này trong tim cô bé như đã được tiếp thêm phần nhiều sự tự tin để kết thúc mọi chuyện. Nếu như trước khi nói chuyện với Lê và những kỉ niệm ủa về, cô bé còn vương vấn ít nhiều thì bây giờ, tất cả lại được đóng gói nhanh hơn một cơn gió. Kể cả ánh nắng ấy có chói chang đến đâu, có ảm áp và lan tỏa sức nóng như thế nào thì vào buổi hoàng hôn này, mặt trời cũng phải tắt nắng đi thôi.

“Anh ổn chứ?”

“Hả? Bùng học á?”

“Lần này thì có vẻ con bé quyết định thật. Em e là không thay đổi được gì đâu.”

“Vâng. Em chào anh.”

- Đang làm gì ở đây vậy?

- À... không có gì. Sao Nhi không về trước đi? Nãy giờ đứng đợi hả?

- Ừm. Thấy mày chạy đi không nói năng gì, tao đứng lại đợi về cùng. Sao hả?

- À không. Vậy cùng về đi.

Lê giật mình trước câu hỏi và sự xuất hiện của Thảo Nhi. Khi chạy đi Lê đã quên mất phải dặn Thảo Nhi về trước không thì cô bé sẽ đứng đợi mãi không chịu về. Vừa nãy đã gọi điện cho anh ấy, chắc chắn chuyện lần này không đơn giản chút nào. Nhìn vẻ mặt của Thảo Nhi không căng thẳng, không lo âu, cũng không hề tỏ ra buồn rầu gì cả, ngược lại, trong cách nói và cách mỉm cười đã nhìn thấy sự cương quyết. Hẳn là Thảo Nhi đã chịu tổn thương đủ nhiều. Nhìn bộ dạng mắt sưng húp híp lên của Thảo Nhi là Lê lại thấy thương, chỉ muốn chạy lại ôm chầm lấy nó, rầm rứt khóc cùng. Nhưng vì đã trót vào vai một đứa bạn cứng rắn thì sao có thể chứ? Hơn nữa, Thảo Nhi nó mà thấy Lê khóc chắc nó há hốc mồm ngạc nhiên, đứng hình đến không khóc nổi mất. Trên dọc đường về, Lê đèo Thảo Nhi, ngẫm nghĩ thấy lạ, quay mặt xuống hỏi:

- Sáng nay ai đèo mày đi học?

- Anh Thanh.

- Quang Thanh á?

Lê hét lên, tay bóp phanh “kít” một cái rõ kêu.

- Ủ. Sao hả mày?

- Tại sao lại là anh ấy?

- Tại sao lại không thể là anh ấy?

- ...

Lê im lặng, tiếp tục trong vai trò là người lái... xe ôm. Thảo Nhi ngồi phía sau phân trần.

- Sáng anh Minh cũng có đến đón tao, như mọi lần ấy. Nhưng tao quyết rồi nên không đi xe anh ấy.

- Ủm, rồi sao?

- Đang đi thì anh Thanh đi ngang qua, cho đi cùng. Thế là lên xe anh ấy đèo.

- Sao không về với anh ấy luôn đi. Còn đợi đi xe tao làm gì?

- ...

Thảo Nhi ngớ người, không hiểu tâm trạng nhỏ bạn hôm nay làm sao mà một chuỗi hành động như bị ma ám. Đầu tiên là thái độ sững sốt khi nghe chuyện chia tay với Minh, sau đó là chạy đi và thần người một lúc, rồi cuối cùng là kiểu gặp chấn động mạnh khi nghe nhắc đến tên anh Thanh. Thảo Nhi nhún vai.

- Mày bị sao thế?

- Chả sao.

Lê nói hắt, đạp nhanh thật nhanh về nhà Thảo Nhi rồi phóng vút đi mất trước khi kịp nghe chào một tiếng. Hóa ra mọi chuyện bây giờ còn rắc rối hơn so với tưởng tượng của Lê. Nào ai mà ngờ được trên trời rớt xuống cái anh Quang Thanh đó. Con người lạnh lùng đó chẳng phải nổi tiếng là không thích tán tỉnh gái xinh và không giật mình trước gái xấu hay sao? Cứ cho là Thảo Nhi đáng yêu, nom dễ thương, thuận mắt... nhưng dù gì cũng là... hoa đã có chủ. Đằng này nhà người ta mới lục đục tí tẹo thôi đã thừa nước đục thả câu. Chắc chắn không phải là anh hùng hảo hán. Quả thực anh hùng hảo hán trong giới võ lâm đích xác chỉ còn lại anh em nhà Lê mà thôi. Hờ, suýt quên, suýt nữa thì lộ bí mật. Lê tức tốc chạy đến nhà ông anh họ, hốt hơ hốt hải, mồ hôi đầm trán trong khi gió ngoài trời đủ nhiều và đủ lạnh để một ai đó mặc phong phanh vài ba lớp áo phải thấy co ro.

- Anh nói xem, cái ông Quang Thanh đó là ai?

- Hử?!?

- Vút em chai C2 đã. Ưc. Ông ấy đưa Thảo Nhi đi học, đúng hôm con bé đòi chia tay anh. Là sao?

- Ủm. Tình cờ thôi. Mà này, em có bị tẩu hỏa nhập ma không thế?

- Sao nhìn em bằng ánh mắt đó? Em đang đứng về phe anh đấy nhé!

- Ồ, anh biết, nhưng nhìn em kìa. Như kiểu chạy cướp ấy, đến nước mà cũng phải uống khổ uống sở thế, mồm miệng thì bắn như súng liên thanh...

- O hay! Anh sắp mất người yêu đến nơi rồi mà còn ở đó chọc ngoáy em? Em đang lo hộ anh đây này!

Lê phùng má trợn mắt, đập tay xuống bàn, trên tay cầm chai C2 nên nước bắn lên tung tóe. Minh ngồi trên ghế phải nhảy chồm lên, né xa cô em họ ra một quãng. Cậu chàng nửa muốn cười nửa không. Phần vì cô nàng này quá ư bức xúc, phần vì cái tư thế đó của nó thật không ai dám đùa.

- Từ từ nào. Rốt cuộc là em nghĩ sao?

- Kệ xác anh. Yêu mà không biết giữ thì mất. Thế thôi. Em về đây!

Lê nói thì nói cứng vậy chứ vẫn mong muốn làm cầu nối hòa bình cho hai người bọn họ. Chỉ có điều tự nhiên xuất hiện thêm một nhân vật thân thể phi phàm như vậy, ắt hẳn là đường tình duyên của hai con

người này sẽ gặp ít nhiều trắc trở. Ngẫm nghĩ một lúc Lê lại giật mình: “Chết! Mình xem phim chương nhiều quá rồi >”<>

5. Chương 5

Lần này cô bé chưng hửng, ngồi xuống ghế, liếc mắt nhìn ông anh trai. Minh vẫn đang co ro, tay bó gối, đưa mắt dõi theo từng cử động nhỏ của cô em gái. Chỉ cần Lê có chút gì biến sắc sẽ khiến Minh đề phòng ngay từ xa. Hai anh em cứ thế nhìn nhau một hồi. Sau khoảng chừng năm phút thì cả hai phá lên cười sặc sụa.

- Anh. Em quyết định rồi. Cái anh chàng Quang Thanh giao cho em. Em xử lý. Anh lo làm lành với Thảo Nhi đi!

- Ừm. Mà em định xử lý người ta thế nào?

- Đã bảo để em xử lý mà. Cứ kệ em đi. Mặc xác anh ta nữa. Anh chỉ cần làm cho Thảo Nhi thay đổi quyết định là được rồi. Dù sao lần này con bé cũng rất cương quyết, anh phải thể hiện chân thành thì mới mong...

Lê chưa dứt lời thì Minh chạy vội lại, bịt miệng Lê rồi lôi xềnh xệch cô bé ra ngoài. Hóa ra là cậu chàng đã tình ý nghe được tiếng chốt mở cửa, chắc chắn là nhị vị phụ huynh đi làm về. Chuyện này mà nhị vị phụ huynh nghe được thì rắc rối to. Lúc lôi được Lê ra vườn thì cả hai anh em đều chứng kiến một cảnh tượng không thể tìm thấy nổi trong cả những giấc mơ đẹp nhất. Chàng và nàng cùng đi trên con đường rải sỏi trắng, những tán lá bay lao xao theo làn gió nhẹ, nụ cười của cô bé e ấp nhưng đủ để cảm một mũi tên ngọt lịm vào cậu con trai đang đi song hành. Chàng trai với vẻ thư sinh đang cười nói, giảng giải điều gì đó cho cô bé. Hai người vẫn bước, rất đều, rất chậm và rất nhẹ. Cảm giác như không gian nhẹ bẫng, có thêm hương hoa hồng thơm ngát tỏa ra từ... vườn nhà Minh. Nếu ghép lại cả hình ảnh, âm thanh và hương sắc thì đây quả là một bức tranh đẹp vô cùng sống động, có thể đóng khung treo trên tường để người ta trầm trồ về đôi tiên đồng ngọc nữ này. Nhưng tiếc rằng người con trai ấy không phải là Minh, tiếc rằng vườn hoa nhà Minh đã tỏa hương quá nhiệt tình góp sức tô điểm cho bức tranh hoàn hảo ấy.

- Thảo Nhi... Quang Thanh...

- Em nhìn chưa đủ lâu hay sao mà lấp bắp?

Minh bực dọc, có nằm mơ giữa ban ngày cậu cũng không thể nghĩ rằng mọi chuyện tiến triển một cách nhanh chóng như vậy. Trong khi cậu bị bỏ rơi hoàn toàn, bơ hoàn toàn về mặt cảm xúc thì cái cậu Quang Thanh đó lại được đà lấn tới. Thảo Nhi sao có thể quên nhanh như vậy được? Không cam tâm, nhất định là không cam tâm.

- Anh! Nhìn kỹ thì anh Thanh ấy đẹp trai đấy chứ? Mà hai người này cũng đẹp đôi đấy chứ?

Lê mơ màng, nói một cách hồn nhiên mà không chú ý đến sắc mặt của ông anh họ. Minh ghé sát tai Lê thì thầm.

- Còn lâu! Anh với Thảo Nhi mới là đẹp đôi, mới là một đôi thực sự!

Nói rồi Minh đi thẳng vào trong nhà, bỏ mặc cô em gái loay hoay giữa tỉnh và mê. Rốt cuộc thì không thể hình dung ra cô bé đang ở trong trạng thái nào nữa? Bên nào cũng thấy có thể vote được. Nhưng rốt cuộc đã hứa là theo phe của anh trai nên... Hơn nữa, mới ít phút trước còn nguyên rửa con người ta không phải là chính nhân quân tử cơ mà. Thấy vậy, Lê chặc lưỡi, hai tay xoa vào nhau: “Chậc. Bây giờ tất cả mới bắt đầu!”

Cậu lảng lảng đi sau, lảng lảng dõi theo người con gái của cậu. Chỉ ít phút trước cậu làm cô ấy bị tổn thương, nhưng hơn lúc nào hết, lúc này cậu cũng thấy mình bị tổn thương ghê gớm lắm.

“Lạch tạch... lạch tạch...” Lê ngồi vắt chân, tay mò bàn phím, mắt dính chặt vào màn hình laptop. Một loạt những thông tin cần sắp xếp một cách có trình tự. Chẳng hiểu từ bao giờ mà cô nàng đã trở thành một

thám tử tư nghiệp dư ngon lành đến vậy. Chắc có lẽ kể từ khi Minh chính thức mối quan hệ tình cảm với Thảo Nhi. Lê bực dọc, lấy tay xoay xoay quả len tròn to ụ của chiếc mũ len trắng trên đầu. Cô bé nhăn nhó. “Người đầu mà đa tài quá!”

Kể từ hôm bắt gặp Quang Thanh và Thảo Nhi thân mật trên con đường rải sỏi trắng, mặc dù trầm trồ khen họ đẹp đôi nhưng dĩ nhiên Lê cũng không thể nào chấp nhận được việc cô bạn thân của mình tay trong tay với kẻ khác ngoài ông anh họ! Kể ra thì có hơi bất công cho Thanh, vì anh ấy cũng rất xuất sắc, thần thái thông minh, tư chất sáng ngời như vậy, Thảo Nhi đứng với anh thì có vẻ hợp hơn là đứng với Minh. Có thể anh Minh nhìn dịu dàng và ấm áp như vậy nhưng không toát lên sự tâm lý dành cho phái nữ, ngược lại, Quang Thanh lại có cách quan tâm đến tâm tư, cảm xúc của người khác giới rất đặc biệt, nhất là cách mà anh ta giao tiếp bằng ánh mắt. Lê thú thật là dù mới nhìn thấy anh một lần nhưng cô bé đã thấy tim mình nằm gọn lỏn trong ánh mắt của anh ấy (hiểu theo nghĩa bóng thôi nhé, nghĩa đen là coi như Lê... tạch rồi còn gì!)

E hèm... Ngoại trừ việc rất xuất chúng, rất điển trai, rất tâm lý, rất rất phù hợp với Thảo Nhi ra thì... anh chàng Quang Thanh ấy cũng chẳng hơn gì ông anh trai của Lê. Nhưng hầu như tất cả những cái cần hơn anh ta đều hơn cả rồi!

“Haizz, mệt óc quá! Thế này tính cách đối phó làm sao được đây?” Lê vẫn giữ thái độ nhăn nhó khó coi ấy, cho đến khi chuông điện thoại reo, tiếng nhạc cài mặc định cho cô bạn Thảo Nhi nên Lê hào hứng bắt máy.

“Nhi à? Lê đây.”

“Ừ. Đi ăn kem không?”

“Điên à? Bây giờ á? Lạnh chết!”

“Ừ. Bây giờ. Cứ đi đi, không ăn cũng được mà.”

“Con hâm. Không ăn thì rủ tao đi làm gì? Làm cảnh chắc!”

“Ừm. Vì anh Thanh mời nên tao ngại, rủ mày đi cùng...”

Thôi, thế là đã hiểu. Đúng là nếu Lê gật đầu chấp nhận đi thì chỉ làm cảnh thật. Và cô gái tomboy bướng bỉnh này sẽ trở thành cái nền không thể lý tưởng hơn cho nàng công chúa xinh đẹp Thảo Nhi, rồi bọn họ sẽ tay trong tay sóng bước còn Lê thì đực mặt ra và ngẫm nghĩ liên tưởng, lúc bấy giờ chắc thấy mình giống một con vịt xấu xí bị bỏ rơi vậy.

“KHÔNG ĐỜI NÀO!!!!!!!!!!!!!!”

Chỉ mới nghĩ thế thôi mà Lê đã lạnh sống lưng. Lắc lắc đầu rất mạnh. Hét vào ống nghe.

“Mày điên hả? Tao có phải người thừa đâu!”

“Ồ, mày không đi thì thôi, tao từ chối anh ấy vậy. Tại anh ấy nói vừa được giải thưởng gì đó, dẫn tao đi ăn khao và kêu tao rủ thêm bạn đi cùng, chắc sợ tao ngại.”

“E hèm... Nếu vậy thì... Ừm. Nhận lời đi, nhưng mày phải sang đón tao cơ!”

“Ok! Cho mày 5’ để chuẩn bị nhé!”

“Ừm. Coi như tao hy sinh vì mày nhé!”

Lê tắt điện thoại, chau mày, cũng hơi khó chịu khi nghĩ tới cảnh mình trở thành người thừa để chứng kiến hai con người kia cười nói, liếc mắt đưa tình với nhau. Nhưng vì anh Minh, ông anh đoảng lên đoảng xuống rất rất vụng về ấy nên Lê sẽ hy sinh. Haizz, thật không biết diễn tả cảm xúc lúc này của cô bé ra sao, tất cả cứ rối tung rối mù lên. Cứ mọi chuyện gần như đầu vào đấy thì ông anh họ lại làm rối lên, Lê lại đi dọn dẹp. Và lần nào cũng là như vậy, lần này thậm chí còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, khi mà Lê chưa kịp dọn xong chuyện này đã liên tiếp xảy ra chuyện khác.

Minh nhón nhờ ngồi bấm phím bên bàn chờ, cô gái mà cậu hẹn gặp mặt hôm nay có vẻ như không biết tôn trọng người khác. Cứ cho đến muộn là quyền lợi của con gái, nhưng cũng không nên đến muộn như thế.

Trước kia Minh chưa bao giờ phải chờ đợi con gái khi đưa các cô nàng đi chơi. Với Thảo Nhi lại càng không, cô bé luôn rất đúng giờ, hoặc là Minh sẽ ở trong vai trò người đến muộn, rất muộn với cái quyền ỉnh được như thế?!

- Xin lỗi anh, em đến muộn!

Cô nàng có vẻ nhận ra Minh rất nhanh, chạy lộc cộc trên đôi guốc 7cm và cúi đầu chào, mỉm cười với một câu nói nhẹ như không. May mắn là Minh kịp chế được cảm xúc của mình.

- Không sao, anh cũng mới đến thôi.

Minh nặn ra một nụ cười duyên không chê vào đâu được. Ai nhìn vào lúc bấy giờ cũng sẽ đều cảm nhận được sự hấp dẫn từ nụ cười của cậu. Tuy nhiên, nụ cười ấy cũng chỉ để trang trí mà thôi, Minh hoàn toàn không có thiện cảm với cô bé này. Để xem nào, học cùng lớp với Thảo Nhi, hiện vì sở hữu đôi chân dài thẳng tắp với khuôn mặt ưa nhìn, biết cách make up nên trở thành model ột số báo giấy và báo mạng tuổi teen. Thường nghe bọn con gái ở lớp Thảo Nhi xuýt xoa gọi kèm theo cái từ hotgirl tuổi teen gì đó. Chắc, nói chung là Minh không quan tâm cho lắm!

- Em rất vui vì được hẹn hò với anh!

Cô nàng xinh xắn nhoẻn cười, mắt lúng liếng, bàn tay thon với những móng tay dài vẽ nail khá cầu kỳ nhịp đều đặn trên thành cốc cacao nóng, Minh hơi giật mình. Quả thực là hẹn hò, cậu đang hẹn hò cơ mà. Tự nhiên đầu óc Minh trở nên trống rỗng, nhìn cô người mẫu teen giống như búp bê biết cười và biết chớp mắt kia sao mà nhàn nhạt. Minh không thể hiện điều đó cho người ngồi đối diện biết, nhưng nếu chịu đựng cô nàng sáo rỗng như thế này thêm chút nữa thì cậu cũng thấy mệt mỏi lắm. Con gái mà thốt ra hai từ “hẹn hò” nhẹ bẫng như thế? Chẳng lẽ với những tên con trai vừa đẹp vừa giỏi [nói chung là “hot” như Minh] thì có thể tùy tiện nhận lời “hẹn hò” sao?

6. Chương 6

Lúc này Minh chợt nghĩ đến Thảo Nhi. Cô bé ấy không có khái niệm “hẹn hò” đâu. Rõ ngốc! Đúng là chẳng có cô gái nào lại suy nghĩ giản đơn như Thảo Nhi cả. Lúc Minh gợi ý để bắt đầu được “hẹn hò” với Thảo Nhi thì cô bé vẫn chỉ coi đơn thuần là mối quan hệ trên bạn bè, anh em một chút. Đến Minh cũng nhận nhó chịu thua, không biết cái thứ quan hệ đó được gọi tên là gì? Có hỏi thì Thảo Nhi chỉ cười, xong hai má hồng hồng, rồi đánh lảng sang chuyện khác. Thế nên có lần Minh phát cáu, nói gằn như là quát.

- Em coi anh là gì của em vậy hả?

- Dạ?

- Không phải bạn bè, không họ hàng thân thích nên cũng không phải anh em. Thế rốt cuộc em coi anh là gì của em?

- Em... không biết.

Mặt Thảo Nhi xị ra, phụng phịu nhìn vừa đáng ghét vừa đáng yêu. Từ lúc đó, Minh chẳng bao giờ giới thiệu với bạn bè mình rằng Thảo Nhi là bạn gái, là người yêu hay là gì gì đó tương tự. Cậu cứ để mặc đám bạn nghĩ sao thì nghĩ, nhưng con tim thì cứ nhảy loạn nhịp khi gần bên Thảo Nhi, chỉ cần cô bé có điều gì bất an là Minh lại thấy tim mình chùng xuống.

- Anh Minh!

- Sao em?

- Mình đi ăn kem nhé!

- Ăn kem?

- Vâng. Ngày hẹn hò đầu tiên nhưng em được quyền chọn địa điểm chứ nhỉ?

Cô nàng mẫu teen nháy mắt tinh nghịch, nói thật là mặt cô bé khá xinh, cái nháy mắt cũng đủ để làm tan nát trái tim những chàng trai trẻ, nhưng Minh thì lại không mấy có cảm xúc. Cậu mãi nghĩ về Thảo Nhi, về người con gái làm cậu ngây người, quên mất rằng mình đang “hẹn hò”.

- Ừm. Được thôi.

Minh chiều theo ý cô mẫu teen ấy mà mặt kín bưng cảm xúc. Cậu chẳng hiểu sao mình lại tốn thời gian một cách đáng trách thế này? Có lẽ cái tiếng đào hoa theo cậu cũng vì thế. Một lúc sau, Minh khó chịu gỡ tay cô bé ngồi sau ra khỏi eo, cô bé kêu lạnh nên dứt thẳng tay vào hai túi áo khoác của Minh rồi điềm nhiên tựa đầu vào lưng cậu. Chuỗi hành động này khiến Minh nổi da gà. Đến Thảo Nhi ngoan ngoãn đáng yêu của cậu cũng chưa bao giờ có hành động ấy. Cô bé sẽ không bao giờ chủ động vòng tay lên ôm cậu, dù trời lạnh đến mấy cô bé vẫn im lặng, chỉ khi Minh đưa tay ra sau kéo tay cô bé lên trước, lúc bấy giờ tay cô bé đã lạnh cóng, Minh cảm giác xót xa vô cùng.

- Này em, đừng ôm anh chặt như thế!

Lần này thì Minh khó chịu thực sự, cậu chỉ muốn kết thúc nhanh chóng cái ngày “hẹn hò” quái quỷ này đi cho xong. Nếu không vì muốn biết tình hình của Thảo Nhi dạo này thế nào thì cậu đã không dùng mỹ nam kế một cách tùy tiện như vậy. Mấy ngày liền Thảo Nhi không liên lạc với Minh, điều đó làm cậu lo đến phát sốt. Trong khi sáng nào Minh cũng đạp xe ghé qua cổng để đón Thảo Nhi đi học thì đều nhận được câu trả lời của bác trai.

“Thảo Nhi đi học từ sớm rồi cháu ạ!” Rõ ràng là cố ý tránh mặt Minh. Hình như cô bé còn đi chung với Quang Thanh nữa. Nghĩ đến đây Minh thấy nóng mặt, hai tay nắm chặt vào nổi rõ lằn gân xanh. Cô mẫu teen thì cứ ngồi mút kem vô tư và kể chuyện cười một cách nhạt nhẽo.

- Anh được giải thưởng gì vậy? Có phải là to lắm không?

- À, cũng bình thường thôi em. Chỉ là có để mời hai đứa đi ăn kem thôi mà.

- Hì hì.

- Nhi, mày đừng cười cái điệu nai tơ ấy!

Lê lườm mắt nhìn Thảo Nhi. Đã đáng yêu thì chớ, lại còn cười cũng duyên nữa thì thằng con trai nào chẳng chết. Lê cũng công nhận rằng Thảo Nhi không xinh, không phải kiểu hotgirl hay gì gì cả, nhưng xét tổng thể thì Thảo Nhi nom đáng yêu lắm, khuôn mặt tròn, đôi mắt to tròn, mũi hơi tẹt nhưng dễ thương. Đấy, thẳng thắn mà nhận xét thì chẳng xinh đâu, nhưng ngó qua cũng được, mà ngó nhiều lần lại đâm ra dễ thích.

- Dạo này em với Minh có chuyện gì à?

- Thì em đã nói là bọn em kết thúc rồi mà lại. Lê nhỉ?

Thảo Nhi quay qua chỗ Lê đang đưa mắt quan sát hai người, Lê gật gật, miệng đang lăm bầm nguyên rửa Quang Thanh. “Ngụy quân tử! Rõ ràng biết chuyện nhà người ta lục đục mà còn moi ra. Lại còn cái giải thưởng kia nữa chứ, đừng tưởng đây không biết nhá, rõ ràng là giải to hoành tráng mà còn kêu là bình thường thôi. Xí!”

Bất chợt, Lê chuyển điểm nhìn, ngó ngang ngó dọc để thay đổi không khí. Dù sao thì đôi trai gái này cũng chỉ cười đùa với nhau thôi, nói khó nghe một tí thì Lê đúng là người thừa. Bỗng nhiên Lê huých vào tay Thảo Nhi một cái mạnh, mắt sáng lên như khám phá ra điều gì.

- Nhi, nhìn kia!

- Cái gì cơ?

- Minh!

- ...

- Với cái Trang lớp mình đúng không? Con bé đồng đánh hay chụp ảnh bìa tạp chí ấy!

- ...

Thảo Nhi dõi theo hướng tay chỉ của Lê, đã nhìn thấy, bắt chợt thấy nhói đau ở tim. Nhưng vờ cười.

- Ủ. Tao thấy rồi. Thế mới nói là tao đã lựa chọn đúng.

Thảo Nhi cười buồn, dùng cái thìa nhỏ xúu chọc chọc vào cốc kem socola. Quang Thanh tinh ý nhận ra nét mặt thay đổi của Thảo Nhi nhưng cậu cũng không lên tiếng. Vẫn biết rằng có những chuyện chỉ nên giữ trong lòng thì hơn. Và Lê, cô ấy cũng không nhất thiết phải làm lớn chuyện như thế. Chỉ có điều, nếu Lê biết hiểu cho cảm giác của Thảo Nhi hơn một chút, có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

- Nay anh kia! Chia tay bạn gái chưa lâu mà đã đi tòng teng với em khác à?

- Lê!

Trang há hốc mồm kinh ngạc, có sự xuất hiện của Lê thì chắc chắn có mặt Thảo Nhi ở đây. Cả hai người con gái nhìn nhau, mắt Lê thì giận dữ như tóe lửa, còn mắt Trang thì thoáng hoảng hốt, sau lại trở nên điềm tĩnh lạ lùng. Chỉ có Minh là đứng đưng. Chút ít trong lòng cậu cũng thầm vui vì cô em họ đã đến và giải cứu mình khỏi cô gái nhạt nhẽo này. Nhưng... phải để Thảo Nhi chứng kiến một cảnh tượng không hay ho cho lắm! Hình như lần này Minh lại tự làm cho văn bài của mình xấu đi thì phải.

- Cậu hay thật đấy, rõ ràng cậu biết Minh là bạn trai của Thảo Nhi mà?

- Nhưng không phải hai người đã chia tay hay sao?

- Cậu...

- Hơn nữa người chủ động mời tớ là anh Minh.

Những chữ cuối được cô nàng đồng đánh kia kéo dài ra, mắt liếc xéo ra chỗ Thảo Nhi. Lúc này, cô bé đang ngồi như tượng, mắt trong như hồ thu, không có bất cứ cử động hay sự thay đổi biểu cảm nào khác trên khuôn mặt. Lê quay lại nhìn thì thấy cô bạn mình giống như đang được xem một màn kịch hay vậy. Lê nhăn nhó. Rõ ràng là một rắc rối lớn, không hiểu ông anh họ nghĩ gì mà lại đi tán tỉnh vào thời điểm này. Nếu biết ông anh thực sự là kẻ lăng nhăng thì Lê đã không đứng về phía anh ấy. Lê tức tối, nghiêng răng, tay nắm lại thật chặt.

- Trang, anh đưa em về!

- Vâng.

Minh đã nhìn và theo dõi ánh mắt của Thảo Nhi một lúc đủ lâu. Cậu nhìn thấy trong đó những bóng nước lơ mơ. Thảo Nhi còn yêu cậu, chắc chắn là vậy. Cô bé biết ghen đấy chứ, biết khóc và có lẽ là đau khổ nữa. Dù là một nước cờ xấu nhưng Minh đủ hiểu rằng trong trái tim người con gái mình yêu vẫn còn tồn tại một chỗ đứng dành cho cậu. Thế là quá đủ.

- Thảo Nhi, nếu em cần thì anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. Nhưng cũng không nhất thiết phải tránh mặt anh như vậy đâu.

Khi đi ngang qua chỗ Thảo Nhi đang ngồi, Minh đã buông nhẹ một câu nói. Chính câu nói này khiến Thảo Nhi như vỡ tan thực sự. Cô bé hơi rùng mình, bám chặt tay vào thành ghế. Quang Thanh khó chịu khi nhìn thấy thái độ của Minh như vậy. Nhất là lúc này, lúc trái tim của Thảo Nhi đang phải chịu tổn thương nhiều nhất.

- Nhi, em không sao chứ?

7. Chương 7

- Không sao cái gì mà không sao. Nhất định là có sao chứ! Nhi, đi về với tao. Tao sẽ chặn đường đánh cho thằng điên ấy một trận.

Cả Quang Thanh và Thảo Nhi đều tròn mắt ngạc nhiên. Rõ ràng là Lê đã tỏ ra hơi thái quá.

- Nhi, Lê, chúng ta dạo một vòng quanh hồ nhé! Thời tiết hôm nay đẹp đấy chứ, bách bộ là lý tưởng.

Quang Thanh nhìn thẳng vào mắt Thảo Nhi đề nghị, cô bé khẽ gật đầu đồng ý. Còn Lê, cô tức tối. Lại một lần nữa chiêu cứu bồ của cô không thể phát huy tác dụng vì bị Quang Thanh ngáng đường. Lê tức giận, bậm bịch giậm chân. Không biết làm cách nào để rút nên nói đại một câu.

- Hai người thật là hiền quá đáng! Để cái tên Minh đáng ghét kia bắt nạt Thảo Nhi mà cũng chịu đựng được hả? Nếu hai người sợ thì để em trừng trị hắn cho.

Nói rồi Lê phóng xe về một mạch, cầm đầu cầm cổ chạy cho khuất khỏi quán kem trước khi Quang Thanh và Thảo Nhi kịp mở lời can ngăn gì đó.

“Đồ khốn kiếp! Sao anh ta lại bình tĩnh như vậy? Có phải là một chiêu nào đó không? Mình không tin là không bắt bài được anh chàng này. Mười mô của bản cô nương đây không thiếu nhé! Cứ đợi đấy, Hồ Quang Thanh ạ!” Lê cứ vừa đi vừa lẩm bẩm. Đến một gốc cây bàng già bên đường bỗng dừng kít một cái, giật mình vì sự xuất hiện của Minh.

- Thảo Nhi sao rồi?

- Không ổn. Không ổn chút nào!

- Sao em lại chạy về? Sao không ở đó canh chừng hai người bọn họ?

- Anh có bị điên không? Em phải chạy về để coi anh làm trò gì với con bé Trang đồng đánh kia. Sẵn tiện sờ trán anh nếu nóng quá còn phải mua cho anh viên hạ sốt.

Vừa nói Lê vừa đưa tay lên làm điệu bộ khám cho Minh. Minh xua tay Lê, nói hất.

- Vớ vẩn. Anh thì làm trò gì với Trang được, muốn nghe ngóng tình hình của Thảo Nhi thôi.

- Anh hâm à? Anh quên rằng em mới là bạn thân nhất của Nhi sao? Em cũng học cùng lớp Nhi đấy!

- Nhưng người ngoài nhìn sẽ khách quan hơn!

- Ô hơ...

- Hơn nữa, dạo này em cũng có vẻ... không bình thường.

Minh nói nốt những từ cuối với vẻ mặt hơi sợ sệt. Lê thì đứng đơ ra.

- Ô... hơ...

Nếu có bàn ghế ở đây chắc cô bé này sẽ dùng nắm đấm đập tan nát hết cả.

- Thôi được rồi. Ít nhất anh cũng biết rằng Thảo Nhi vẫn còn tình cảm với anh. Vậy thôi. Quang Thanh không là gì cả.

- Có đấy!

- Đúng là hiện giờ anh ta chẳng là gì trong mắt Thảo Nhi cả, nhưng anh cứ hành động ngốc nghếch như thế này thì em không dám chắc đâu.

Nói rồi Lê lại leo lên xe và cầm đầu cầm chỗ chạy vút đi mất, để mặc Minh đứng ngây ngơ dưới cơn mưa phùn lất phất. “Khoan đã! Con bé... hình như có gì đó khang khác...”

Một tia sáng vút qua đôi mắt tinh anh của Minh. Cậu mỉm cười, chạy lại chỗ quán kem, nhưng lần này từ tốn hơn, đứng bên ngoài, từ xa nhìn vào. Thảo Nhi và Quang Thanh đang ngồi nói chuyện gì đó. Họ không cười, không đùa, không có cử chỉ thân mật. Chỉ thấy Quang Thanh nói và Thảo Nhi gật gật đầu. Minh đứng chờ từ lúc bấy giờ cho đến khi hai người ấy rời khỏi quán. Cậu lẳng lặng đi sau, lẳng lặng dõi theo người con gái của cậu. Chỉ ít phút trước cậu làm cô ấy bị tổn thương, nhưng hơn lúc nào hết, lúc này cậu cũng thấy mình bị tổn thương ghê gớm lắm. Vì cô ấy đang ngồi sau một người con trai khác, cô ấy không hiểu những chuyện mà cậu đã và đang làm vì cô ấy nhiều như thế nào. Nếu có thêm chút mạnh mẽ từ cô em họ thì chắc cậu đã chạy vòng lên, nắm tay lại thành nắm đấm để ép sát vào hai bên hông, hít một hơi

và nói thật to. Tất nhiên, đây chỉ là “nếu”, hơn nữa cô em họ cũng chẳng bao giờ đồng ý chuyển cho cậu chút mạnh mẽ nam tính nào của nó cả. Minh mỉm cười, bất giác đứng khựng lại vì... chiếc xe đằng trước cũng đã dừng lại. Và hai người trên xe đã đứng trước mặt cậu từ bao giờ.

Thật ra Minh hiểu rất rõ Lê, cô bé tỏ ra mạnh mẽ như vậy là bởi vì có một cô bạn gái yếu đuối như Thảo Nhi, vì Lê mong muốn được bảo vệ cho bạn của mình nên luôn tỏ ra mạnh mẽ như thế.

Thanh và Thảo Nhi trò chuyện trong quán kem, trên suốt chặng đường về. Cô bé có vẻ yếu mềm trước quyết định của mình. Rõ ràng trong chuyện tình cảm không ai có thể cân đo đong đếm được lượng tình yêu mình ban phát và nhận lại. Nhưng nếu để người ngoài nhìn vào nhận xét thì có thể thấy Thảo Nhi đã từng dành cho Minh tình yêu nhiều hơn. Cũng chính vì lẽ đó mà cô bé nhận lại tổn thương nhiều hơn chẳng?

- Chuyện tình cảm không hề đơn giản cô bé à!
- Em biết mà. Thế nên em không muốn dính quá sâu vào nữa.
- Thật ra thì...

Quang Thanh đang định nói cho cô bé nghe nhiều hơn những lời khuyên, nhưng cậu đã thấy lấp ló bóng dáng của Minh, anh chàng có vẻ cố gắng tỏ ra điềm đạm núp đằng sau một cây xanh, nhưng với khuôn mặt khắp khởi của cậu, Quang Thanh lại thấy tốt nhất không nên nói về chủ đề này nữa. Thế là họ đổi câu chuyện sang một hướng hoàn toàn khác.

Con người ta kỳ lạ lắm, khi có điều quý giá trong tay thì thường sẽ hành động theo hai hướng. Hoặc là giữ thứ quý giá ấy thật chặt vì sợ lỡ tay đánh rơi mất, hoặc là trong trạng thái người chiến thắng ngủ mơ, sẽ không để ý ngó ngang gì đến vì chủ quan và tin tưởng cho đến khi đánh mất thực sự mới quay qua hoảng hốt. Dù là hai hướng khác hẳn nhau, nhưng kết quả lại giống nhau vì khi ngoảnh mặt nhìn lại mới thấy điều quý giá mà mình đang nắm giữ cuối cùng cũng bị tuột mất khỏi tay và đó là cảm giác đau khổ đến hừng hờ. Cảm giác như Minh lúc này, vụng về muốn tìm lại nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Hay như cô bé Thảo Nhi, vì đã nuôi ảo tưởng quá nhiều về tình yêu đầu ấy mà ôm đau khổ. Chuyện tình cảm thật khiến con người ta trở nên rối trí. Ngay như một anh chàng thông minh cũng phải nhăn nhó khổ sở, một cô nàng bình thường ngây thơ vô số tội cũng trở nên phải nghĩ suy. À, còn một người nữa chứ. Cô nàng tomboy cá tính bạn của Thảo Nhi ấy, chẳng phải cũng vì chuyện này mà trở nên hấp tấp hơn bao giờ hết sao? Quang Thanh mãi ngẫm nghĩ, môi nhếch lên cười nhẹ một nụ cười nửa miệng. Lát sau cậu lại lắc lắc đầu, đúng là tình yêu rất rắc rối!

- Anh Thanh ơi, hình như có ai đó đi sau hai anh em mình.
- Ủ. Anh biết rồi.

Cậu ấy chẳng những đang đi theo sau mà còn cố gắng bám đuôi suốt từ quán kem về cơ. Chỉ có điều Thanh không muốn vạch mặt cậu ấy, chơi trò cút bắt này cũng thú vị lắm. Nhất là khi người đuổi theo là cậu ấy. Hiếm khi thấy anh chàng hotboy nổi tiếng của trường phải nhằng nhặng theo đuổi người khác như vậy. Tất nhiên, người làm cho cậu ta như vậy không thể là ai khác ngoài Thảo Nhi. Đúng là với người con gái mình yêu thương thực sự vẫn khác, không thể đối xử qua quýt như những cô nàng khác được.

- Em có muốn biết người đó là ai không?

8. Chương 8

- Ô, anh biết người đó là ai à?
- Anh không biết. Nhưng bây giờ anh muốn biết.
- ...

“Két.” Xe dừng lại, người đi sau hốt hoảng, giật mình, má cậu ấy cũng trở nên đỏ bừng.

- Cậu cũng vừa đi đâu về à?

- À... ờ.

Quang Thanh chủ động hỏi, Minh ấp úng trả lời. Chỉ có Thảo Nhi là ngơ ngác. Cô bé còn chưa biết phải làm sao thì Quang Thanh chủ động kéo tay người con gái bên cạnh mình nép sát hơn vào người cậu. Đúng lúc đó có một cơn gió thoảng qua, Minh rùng mình, mặt tái đi và bàn tay như nắm lại rất chặt.

- Minh về nhé?

- Vâng.

Thanh quay sang nhẹ nhàng hỏi Thảo Nhi, cô nàng mơ hồ nhận ra trong ánh mắt Quang Thanh có gì đó đổi khác. Nhưng hiện thời không định hình nổi nên cô bé gật đầu rồi vâng khẽ. Lúc quay người lên xe Thanh, Thảo Nhi vẫn muốn ngoái đầu nhìn lại về phía Minh đang đứng. Cậu ấy đứng ở đó, trên người nhìn cảnh Thanh nắm tay Thảo Nhi đi về phía trước mà không nói không rằng. Khuôn mặt cậu cũng biến sắc, ánh mắt tối sầm lại. Chỉ có điều, những gì muốn nói với Thảo Nhi lại nghẹn ứ trong cổ họng, không thể cất thành lời.

Sau khi đưa Thảo Nhi về nhà, Thanh trở về với miền suy nghĩ của riêng mình. Cách mà Minh đang quay về chẳng phải đã sai lầm ngay từ những bước đầu tiên hay sao? Sẽ là một lần nữa khiến Thảo Nhi bị tổn thương khi cậu ấy ngang nhiên hẹn hò cùng một cô gái khác. Mà không may cô gái ấy lại là bạn cùng lớp của Thảo Nhi.

Sẽ là một lần nữa khiến Thảo Nhi thất vọng khi cậu ấy thậm chí còn không dám lên tiếng níu kéo cô ấy, chỉ lẳng lặng đứng nhìn như một kẻ qua đường nhạt nhẽo. Và sẽ là một lần nữa khiến Thảo Nhi có niềm tin hơn cho quyết định chia tay của mình khi Minh tỏ ra xa cách.

Thanh lẩm bẩm, ngồi trước màn hình máy tính, có những suy nghĩ rất mông lung mà cậu cũng không định hình nổi. Khi chợt nhận ra mình đã lo lắng quá nhiều cho câu chuyện của hai người này thì cũng mới nhận ra rằng mình hiện đang là người trong cuộc, sao có thể nghĩ cho đối phương nhiều đến thế? Tình cảm mà Thanh dành cho Thảo Nhi là gì? Cậu biết rất rõ rằng trái tim mình đập không bình thường khi bắt gặp dáng vẻ của cô bé ấy trong khu vườn nhỏ. Buổi chiều đó đã trở thành một hồi ức đẹp mà cậu cho rằng mình sẽ đóng vào khung kỉ niệm, dù không có được tình cảm của Thảo Nhi thì cũng mang theo trong suốt cuộc hành trình sau này. Riêng chuyện tình cảm, Quang Thanh nghĩ thoáng hơn so với nhiều người. Cậu chỉ cần được thấy người mình yêu hạnh phúc, vậy là quá đủ. Không nhất thiết phải luôn bên cạnh, không nhất thiết phải tổ tưởng về nhau. Nhiều lúc Thanh cho rằng mình đang nuôi mơ mộng về thứ tình yêu hi hữu ấy. Nhưng với cách suy nghĩ của mình, cậu lại thấy nó chẳng có gì sai cả. Nếu như bây giờ, nhân lúc Thảo Nhi và Minh gặp chuyện, rất có thể sự xuất hiện của cậu sẽ làm cho chuyện tình của họ rẽ sang một hướng khác, và chính chuyện của cậu cũng như mở ra một trang sách mới. Nhưng hơn ai hết, Quang Thanh hiểu rằng tình cảm mà Thảo Nhi dành cho Minh không phải một sớm một chiều có thể tan biến hết được. Hướng hồ đó còn là mối tình đầu. Những rung động đầu đời đâu dễ phai. Cứ cho là Thanh chấp nhận được việc Thảo Nhi giữ hình bóng Minh trong tim, nhưng yêu như thế chẳng phải rất khó chịu sao? Quang Thanh nghĩ vẫn nên giữ mối quan hệ tốt đẹp với Thảo Nhi như bây giờ. Không phải là tình bạn, không phải là anh em, nhưng chỉ cần hiểu, lắng nghe, quan tâm và chia sẻ là đủ. Cậu sẽ vui với niềm vui và hạnh phúc của cô bé ấy, sẽ buồn và đau khổ với nỗi buồn của cô bé ấy. Quang Thanh với tay tắt đèn để đầu giường đi ngủ, trước khi chìm vào giấc mơ trên môi cậu còn vương một nụ cười. “Này, đồ đáng ghét, trưa mai ở canteen nhé, không gặp không về. Kí tên: Áo xanh, giày Converse màu xanh lá!” Điện thoại để trên bàn học của Quang Thanh nhấp nháy đèn báo hiệu có tin nhắn mới. Tiếc rằng lúc này người con trai đã ngủ say.

Cùng thời điểm đó, Lê đang loay hoay trước màn hình máy tính, đèn phòng vẫn bật sáng choang. Cô nàng vừa tìm hiểu được số điện thoại của “kẻ đáng ghét”. Dám ngang nhiên xen vào chuyện của ông anh họ và nhỏ bạn thân thì quả là to gan quá đáng! Lê vẫn tức vụ đi ăn kem, rõ ràng là Lê ra tín hiệu như vậy rồi mà còn bị hai người đó gạt phắt đi, coi như người vô hình. Gì thì gì Lê cũng đâu phải kẻ cản đường đáng ghét? Thế nên cô tự tin mình sẽ hạ knock-out con người tên Quang Thanh kia. Nói đi thì cũng phải nói lại, mặc dù Quang Thanh ấy đáng ghét thật, nhưng... hình như cũng chưa có động tĩnh gì trong việc lấn lướt tình cảm của Thảo Nhi cả!?! Anh ta vẫn chỉ đơn thuần đưa Thảo Nhi đi học, thỉnh thoảng gọi đi ăn cùng, lúc

thì trà sữa, khi thì dạo phố. Không tỏ ra ráo riết theo đuổi cho lắm! Cũng không thể quy chụp cho anh ta cái tội đục nước béo cò được.

Lê ngồi vắt chân, tay xoa xoa cảm ra vẻ dăm chiêu. Vừa nghĩ vậy cô nàng đã xua tay. “Không thể nào, có thể là anh ta giả nai, đóng kịch thôi!” Con người có mưu cao sẽ là người đi những nước cờ chậm mà chắc. Càng những kẻ hấp tấp càng nhanh chóng nhận về phần mình sự thất bại thảm hại. Nghĩ vậy, Lê thấy cái tên Quang Thanh hiện lên trong đầu mình quay búa lua xua, cô nàng thấy ù cả tai, chán ngấy cái tên này và bản mặt đẹp trai thái quá của anh ta. Bực mình, cô nàng đứng phắt dậy, cầm mũi phi tiêu đồ chơi nhỏ xíu phóng vút một cái.

“Phịch!” Mũi tên cắm trúng tiêu điểm, trên đó là bức ảnh Quang Thanh đang mỉm cười. Cái ảnh này là Lê đã lên mạng tải về trong một trang báo viết bài ca ngợi về giải thưởng gần đây của anh ta. Nhìn khuôn mặt “giả vờ” xởi lởi ấy khiến Lê hào hứng sắm ngay bộ phi tiêu về để chơi trong phòng, nhân lúc nhàn rỗi hoặc bực mình sẽ có trò vui để nghịch. Tất nhiên, trên bức ảnh kia, khuôn mặt tội nghiệp của Quang Thanh bị không ít những vết phi tiêu cắm vào làm thủng lỗ. Ấy vậy mà anh chàng điển trai ấy vẫn mỉm cười, nụ cười rất tươi.

“Đồ hâm! Trúng mặt mà vẫn còn cười.” Lê bịt miệng, vừa nói xong câu ấy cũng tự nhiên thấy mình rất buồn cười. May là đêm rồi nên cả nhà đều đi ngủ cả, cô nàng thích chí, phóng thêm vài phát phi tiêu nữa rồi cũng cuốn chăn đi ngủ. Trước khi leo lên giường, Lê không quên lục tủ đồ và để ra một chiếc áo màu xanh, đặt bên cạnh một đôi giày Converse màu xanh lá.

Canteen trường, điểm hẹn, Quang Thanh đứng yên một chỗ, trên tay cầm lon coca nhìn quanh. Thật là nhầm nhối nếu tin vào một lời hẹn của số lạ qua tin nhắn điện thoại lúc nửa đêm. Nhưng cậu biết chắc đó là ai, muốn gì, nên cũng không ngại ngần đi ra canteen. Dù sao thì cô gái này cũng rất thú vị. Thanh chưa từng nói chuyện trực tiếp với cô nàng này, chỉ vờ vờ mấy lần gặp khi cô nàng đi kè kè bên cạnh Thảo Nhi. Nhưng qua dáng dấp, cách nói chuyện thì đủ thấy cô nàng thuộc tuýp người bướng bỉnh, khó bảo và rất ngoan cố. Một khi đã theo đuổi chuyện gì nhất định sẽ không buông xuôi một cách dễ dàng.

- Hey!

- Chào em!

Lê chạy lại, đập mạnh vào vai Quang Thanh một cái khiến cậu hơi giật mình. Khi quay mặt lại, Quang Thanh đã thấy Lê tắt ngấm nụ cười khi nãy, thay vào đó là bộ mặt hình sự có vẻ như đang cấu kỉnh. Lê nắm lấy tay Thanh, lờ lững xệch vào một tán cây gần đó, ẩn vai cậu ngồi xuống ghế đá. Hắt cằm, hỏi khề:

- Chiều nay anh được nghỉ, đúng không?

- Ừ. Có việc gì mà em...

- Được nghỉ thì tốt. Anh em mình sẽ dùng buổi chiều nay để đàm đạo. Ok?

Chưa kịp để Thanh nói hết câu Lê đã cướp lời, cũng chưa kịp để Thanh đồng ý cô nàng đã cười đắc thắng, cứ coi như sự im lặng của Thanh là đồng ý đi. Cô nàng hí hửng đâu biết rằng với một người vẫn lạnh lùng như Quang Thanh thì sự im lặng đồng nghĩa với việc trong đầu cậu hoặc đang nghĩ đến điều gì hoặc không quan tâm đến điều mà người nói vừa mới nhắc đến.

- Đi nào!

Lê lại chủ động kéo tay Thanh đứng dậy. Lần này, Quang Thanh vùng tay ra, vẻ mặt hơi khó chịu, đôi mày hơi chau lại.

- Em đang làm trò gì thế?

- Ồ.

- Nắm tay con trai có phải là sở thích kì quặc của em không?

- Ồ...

Lê tròn mắt, há hốc mồm. Đến lúc này mới ý thức được rằng tay mình vẫn nắm chặt tay Quang Thanh. Phải rồi, bàn tay Lê lạnh ngắt, chỉ mới chạm vào một tí tẹo thôi mà bàn tay ấy đã ủ ấm cho tay Lê trở nên

nóng nóng rồi. Lê hơi xấu hổ, nhưng với bản tính ngang ngạnh của mình, cô bé vẫn hất cằm lên, mắt mở to, đồng dục tuyên bố.

- Phải. Anh đoán đúng rồi đấy! Quả là thông minh.

Nói rồi Lê tiếp tục lôi Thanh đi. Đến nước này thì Quang Thanh cũng thấy mình chịu thua trước cô nàng ngỗ ngược này. Thôi thì đảng nào cũng đã đến đây, đảng nào cũng là người mà cậu đoán, không sớm thì muộn cậu biết cũng sẽ có ngày Lê đối xử với cậu như thế này mà. Lê cứ kéo tay Thanh như vậy đi giữa sân trường, hai người đi đến khu vườn nhỏ đằng sau trường, nơi này vẫn là địa điểm đẹp nhất được các cô cậu học sinh thường xuyên lui tới. May mắn là giờ đang trong tiết học nên cả trường hầu như im ắng, chỉ một số ít bạn học sinh được nghỉ buổi chiều như Quang Thanh ra đây ngồi ôn bài. Quang Thanh chắc chắn rằng cô bé này trốn học để thu xếp buổi gặp mặt này. Nếu không có chuyện quan trọng chắc chắn cô bé không phải phí công vô ích như vậy.

9. Chương 9

- Ở đây được rồi. Anh ngồi xuống đi!

Lê nhanh chóng buông tay Quang Thanh ra, chỉ xuống ghế đá rồi ra lệnh cho cậu ngồi xuống. Do kéo một sinh vật sống trên dưới 60kg đi vòng quanh trường có phần miễn cưỡng nên Lê khá mệt, hai bầu má cô bé ửng hồng vì nóng, lấy tay phẩy phẩy liên hồi.

- Được rồi, em có chuyện gì muốn nói với anh à? Sao lại phải cầu kỳ thế này? Nói chuyện ở canteen cũng được mà.

Thanh ngồi xuống, nói mà không nhìn vào mắt Lê, tay khoanh lại trước ngực. Lê vẫn đứng, thở hơi nhanh vì còn mệt, nhưng giọng nói có phần nhanh nhẹn, không hổ danh là người dám chọc vào tảng băng cực Bắc: Hồ Quang Thanh.

- Em muốn nói, anh hãy tránh xa Thảo Nhi ra!

- Sao anh lại phải tránh xa Thảo Nhi?

- Vì em là bạn thân của Thảo Nhi.

- Chỉ vậy thôi à? Em làm anh thất vọng rồi.

Quang Thanh nhìn chăm chú vào sự thay đổi sắc mặt của Lê. Cô bé hơi mím môi, nhịp nói chừng lại một chút có vẻ dè chừng. Nụ cười hơi nhếch mép của Thanh như chế giễu. Cậu nói cuối cùng chẳng phải như muốn cô bé thôi vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề hay sao? Rõ ràng Lê rất thông minh, rất nhanh nhạy.

- Tất nhiên không đơn giản như vậy. Nhưng người thông minh là người biết cho đối phương đường lui.

- Em đang cho anh đường lui?

Quang Thanh bỗng thấy việc đấu khẩu với cô bé này cũng khá thú vị. Lê đứng đối diện với băng ghế đá, trước mặt Quang Thanh, mắt vẫn mở to, má hây hây hồng, giọng điệu hơi nhanh nhưng lạnh lùng rất rành mạch chủ ý của mình. Cộng thêm cái động tác chống hai tay vào hông của Lê nữa, vô tình, Quang Thanh thấy mình nên nhún nhường một bước.

- Anh có cảm tình với Thảo Nhi. Anh biết mình cần phải làm gì.

- Em e rằng anh không thể đạt được điều mình muốn đâu. Vì thực sự người mà Thảo Nhi thích không phải là anh.

Lần này cô bé có vẻ điềm đạm hơn, nói chậm lại, mắt cũng thôi nhìn trực diện vào Thanh. Lê nhìn ra xa, tay buông xuống và ngồi lại băng ghế đá, cùng với Thanh.

- Thật ra, em là em họ của Minh. Em không ghét Minh như cách em vẫn thể hiện. Tất nhiên, Thảo Nhi không biết. Nó gốc mà!

- ...

- Khi mà anh Minh và Thảo Nhi có chuyện, em luôn là người giúp hai người bọn họ trở nên hòa hợp hơn. Vì em biết, họ thực sự là của nhau.

- ...

Lê nói những câu rất thật, cô nàng cắn môi, mắt không dám liếc nhìn sang Thanh vì bộ dạng lúc này giống như một cô mèo con bị hắt nước ướt sũng vậy. Tự nhiên, trước ánh mắt của Quang Thanh, cô bé cảm thấy mình như bị tan chảy. Tan chảy một cách kỳ lạ. Cái phong thái của “bản cô nương” đã không còn nữa, cái ý định nắm tay lại đập lung tung cũng không còn nữa. Chỉ là tự nhiên thấy mình trở nên ngượng ngùng trước ánh nhìn ấy. Đôi má chẳng hiểu vì vẫn còn dư âm của công cuộc lôi kéo vừa rồi nên ửng hồng hay vì một lý do nào khác.

- Anh biết.

- Anh biết?

Quang Thanh buông một câu thản nhiên. Dáng vẻ của Lê thay đổi chóng mặt. Kể cả là có cơn gió lạnh thổi qua đây thì người trúng gió chắc chắn không phải là Lê rồi, cô bé vốn rất mạnh mẽ kia mà, hơn nữa lại ăn nói lưu loát, chẳng có vẻ gì của một người bị trúng gió cả.

- Nhưng chuyện tình cảm thực sự rất phức tạp. Không phải muốn là được, cần là có và cho đi là sẽ được đáp lại đâu em ạ.

Lần này Quang Thanh quay sang nhìn trực diện vào đôi mắt đang mở to vì ngạc nhiên của Lê.

- Thực sự anh thích cái thái độ vô tư lự của em khi em giúp Thảo Nhi và Minh. Rõ ràng chuyện này không liên quan gì đến em, đúng không? Nhưng em vẫn cố gắng làm nội giám để giúp Minh, cậu ấy thật tốt số.

- Ý anh là em đúng là kẻ vô duyên, đi xen vào chuyện của người khác à?

Lê hỏi lại.

- Là em thích nghĩ như thế đấy nhé!

Quang Thanh nháy mắt, buông một câu nói hờ hững rồi quay mặt đi.

- Chỉ có điều, một khi anh thích thì dù em cố đến mấy cũng không cản được. Có chăng là nên cầu mong cho anh... đừng thích nữa. Dù hơi khó nhằn nhưng cũng còn khả quan hơn nhiều.

Nói rồi Quang Thanh đứng dậy và đi thẳng. Lê ngồi trơ lại gھے đá một hồi, ngẫm nghĩ về những gì cậu vừa nói. Tự nhiên bao dưng khí hùng hực trước khi xông trận tiêu tan đâu mất. Ánh mắt lúc này của Lê đúng kiểu cô mèo ướt nước, buồn bã, hơi vô vọng và thoáng lo âu. “Liệu có phải mình đã làm một chuyện điên rồ không?” Bầu trời một chiều đông có phần hơi u ám, cái gam màu xám xịt như tâm trạng rối bời của Lê lúc này. Chính bản thân cô bé cũng thấy mình không có vẻ như một đứa vốn ngang ngạnh và hiếu thắng nữa, tự nhiên thấy chùn bước. Không phải là vì không muốn Minh với Thảo Nhi êm xuôi, mà vì con người đó tự nhiên không còn đáng ghét nữa. Và cũng tự nhiên, Lê đưa tay lên ngực trái lắng nghe “nó” đang đập thành thịch. Có vẻ như không ổn thật rồi. Chẳng ai đánh địch mà lại đi tương tự chính kẻ địch cả. Bất ổn, bất ổn!!!

Lê lắc lắc đầu, chạy một mạch ra nhà xe rồi phóng xe về nhà ông anh họ. Tất nhiên, trên đường đi có lướt qua Quang Thanh vì nhà cậu ấy và nhà Minh đều đi cùng một con đường mà. Nhưng khi lướt qua, cô nàng chỉ liếc nhòm rồi “hứ” một cái, sau đó chạy thẳng, không có ý định hùng hổ với anh chàng này nữa.

Minh ngồi tí mẩn gắp những ngôi sao giấy màu lấp lánh. Có một chiếc lọ thủy tinh tròn tròn xinh xinh đang đợi chờ những ngôi sao giấy này. Chưa bao giờ công việc tưởng chừng như là thú vui của đám con gái lại khéo léo nín kéo Minh ngồi tại giường một cách ngoan ngoan như bây giờ. Vừa mấy phút trước, hội bạn đã alo rủ rê đi đá Pes, mấy ngày trước khi được nghỉ Tết nên mấy thằng hào hứng lắm. Nhưng với cậu chàng hotboy này thì không lấy gì làm hứng thú. Có những điều tâm sự ngổn ngang mà cậu không thể giải

quyết bằng cách giết thời gian ở quán game được. Mọi lần vẫn có Lê cứu bồ, cô em họ có phần hấp tấp nhưng vẫn đủ khéo để lôi Minh ra khỏi những rắc rối. Lần này khác hẳn, rõ ràng là chính cô bé cũng bị kéo cho trôi tuột vào chuyện này mà.

- Minh ơi, Lê sang chơi này con!

Tiếng mẹ vọng lên từ tầng dưới. Minh bắt giắc giật mình. Đúng là rất thiêng. Không hổ danh là em gái của Minh, vừa mới nhắc đó đã đến ngay được. Minh xoa hai tay vào nhau, mắt hơi ánh lên niềm vui, vừa nhìn vào những tờ giấy màu chờ gấp cậu vừa thấy có tia hy vọng le lói. “Cạch!”

- Anh!!!

- ???

Minh biết ngay phản ứng đầu tiên của Lê sẽ là như thế mà. Mở cửa, mở luôn hết công suất của cái loa phát thanh, réo tên Minh đến chơi tai.

- Anh đang làm gì thế?

Lê quay ngoắt sang một thái độ khác khiến Minh không khỏi giật mình. Sau tiếng gọi như còi tàu ấy, cô nàng bèn lên lại gần cậu, ngồi xuống giường, mở to mắt nhìn những tờ giấy màu và cất giọng hỏi nhỏ nhẹ. Tự nhiên Minh thấy rùng mình, chẳng thà cứ để cô em gái đánh đá cá cày như mọi khi thì cậu còn thấy dễ chịu, bất chợt thay đổi tính khí thế này khiến Minh không tài nào thích ứng kịp.

- Này, em bị ma bắt hồn à?

- Cái gì cơ?

Lê trợn tròn mắt lên, giơ nắm tay lên dứ dứ vào mặt Minh ra vẻ đe dọa.

- Anh dám bảo em thế à?

Minh cười mỉm, không để ý đến sắc mặt cô bé nữa. Khỏi cần tra hỏi thì cũng thấy cái sự e thẹn “rất con gái” chình ịch trên mặt nó rồi, hai má hây hây hồng, miệng hơi nhếch lên như một nụ cười duyên nhưng vì còn mãi đe dọa Minh nên mới cố tỏ ra vẻ nghiêm trang.

- Thôi đi, anh biết tổng. Rốt cuộc là giúp cho chuyện của anh nhưng cũng là lo cho chuyện của em. Có đúng không?

- Đừng đùa em!

10. Chương 10

- Ai đùa? Thừa nhận đi Đan Lê cô nương ạ.

“Phịch!” Một cái gối không cánh mà bay đến đập trúng đầu Minh, làm ngôi sao giấy trên tay cậu rơi xuống. Minh nhăn nhó.

- Này, anh nói thật nhé! Em mà cứ giữ cái tính khí đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không ra đàn bà như thế thì cậu Quang Thanh ấy không thèm để ý đến em đâu!

“Phịch.”

- Anh ta dám!

Thêm một cái gối nữa, lần này lực ném cái gối nhẹ hơn, giống như một hành động để tăng lờ đi sự ngại ngùng trên khuôn mặt Lê mà thôi. Cô bé giả vờ.

- Anh ta làm sao mà lọt vào mặt xanh của em được. Người lạnh lùng, khô khốc, ngụy quân tử. Đáng ghét!

Lê kể lể một thôi một hồi, thái độ trút giận của cô bé lại một lần nữa bộc lộ điểm yếu của chính mình. Minh chỉ mỉm cười, tiếp tục với công việc gấp sao của mình, biết rằng nếu trên cô em thì không biết sẽ nhận hậu quả như thế nào. Thật ra Minh hiểu rất rõ Lê, cô bé tỏ ra mạnh mẽ như vậy là bởi vì có một cô bạn gái yếu đuối như Thảo Nhi, vì Lê mong muốn được bảo vệ cho bạn của mình nên luôn tỏ ra mạnh mẽ như thế. Dần dần trở thành cá tính của cô bé luôn, khó mà thay đổi được. Tuy nhiên, cô em họ của Minh cũng rất đáng yêu. Cô bé có những cảm nhận rất con gái và khi biểu hiện ra thì nửa ngượng nửa không. Có không ít anh chàng cùng khối 11 tán tỉnh Lê, nhưng hầu như không ai lọt vào mắt xanh của cô nàng. Sau sự việc này, dường như sự xuất hiện vô tình của Quang Thanh lại khiến tim cô nàng đập loạn nhịp. Bề ngoài thì Lê nói cứng vậy thôi, chứ thực sự chắc chắn cũng ít nhiều có cảm tình với cậu ấy.

- Được rồi, được rồi. Thế rốt cuộc là cô muốn gì nào? Tôi đang bận lắm nhé!

- Ô hay. Anh đuổi khéo em à? Không muốn tiếp em à?

Lê lườm cho Minh một cái sắc lẹm. Minh nhún vai, chỉ vào đám giấy màu nằm ngổn ngang trên giường.

- Đây. Chăm chỉ làm để chuộc lỗi với nàng. Trong thời gian chờ đợi quân sư đến thì tôi nghĩ ra cách này đây! Hơi sến, nhưng chắc hiệu quả.

Minh nháy mắt, Lê táy máy, nhấc một ngôi sao màu xanh lên, mở ra đọc dòng chữ ghi trên tờ giấy gấp sao đó. Đọc xong, Lê cười phá lên.

- Haha, sến! Không phải là hơi sến mà là quá sến! Nhưng mà anh Minh này, em duyệt, em duyệt nhé!

Lê ôm bụng cười, đập đập tay xuống giường rồi lại giơ tay ra hiệu OK, ngón tay cái giơ lên làm Minh đỏ bừng mặt.

- Tại không thấy tin tức hay chiêu trò gì của em nên anh quyết tâm tự mình cứu lấy mình. Còn cười cợt anh nữa.

Lê im bật, không cười Minh nữa. Tự nhiên cô bé lại thấy cô bạn Thảo Nhi của mình hạnh phúc. Ít nhất cũng có một chàng trai vì Thảo Nhi mà ngồi trong nhà gấp sao, viết điều ước, lời xin lỗi, lời tâm sự này nọ... mặc dù bình thường Lê thấy mấy trò này rất rất phi thực tế, nhưng quả thật nếu có anh chàng nào làm thế này với Lê thì chắc cô bé cũng cảm động ướt nước mắt.

- Anh à, em tin là Thảo Nhi sẽ cảm động. Với một người bình thường vốn chiêu này đã rất hiệu quả, huống hồ với một người vô tâm tắc trách như anh. Anh yên tâm đi! Em giúp anh.

Lê đập đập vào vai Minh, trong giọng nói của cô bé có ít nhiều sự cảm động mà Minh có thể nhận thấy. Cậu mỉm cười, thâm nghĩ: “Em tôi tương tự rồi!”

Mặc dù xuất phát điểm của họ khác nhau nhưng điều cốt yếu vẫn là sự trân trọng thứ tình cảm đang hiện hữu.

Thảo Nhi loay hoay mãi trên giường, dằn vặt con sâu nhỏ vô tội. Cô nàng lại khóc rầm rức. Cảm giác lúc này là thứ cảm giác vô cùng khó chịu. Gọi điện nhắn tin cho bạn thân không thấy hồi âm lại, được ông anh trai hờ rử đi xem phim thì lại bận việc vào phút cuối. Tự nhiên bao nhiêu ầm ứ và tủi hờn lại ùa về, giam mình trong phòng, cô bé không nhẽo với chính mình.

“Nhi, anh qua nhà em một lúc nhé!” Sms của Quang Thanh, người đã vì công việc bận rộn mà bỏ luôn cái hẹn xem phim với Thảo Nhi. Thảo Nhi hơi buồn, xị mặt xuống, nhưng cũng reply nhận lời, trong suy nghĩ của cô bé, nếu không thực sự bận việc thì Quang Thanh nhất định không như thế. Dù sao, lúc này cô bé cũng hơi thấy bức mình, đôi khi còn bồn chồn nữa. Nhưng trước khi gặp Quang Thanh thì phải tút lại cái ánh mắt mong nước này mới được.

- Xin lỗi em vì suất chiều hôm nay nhé! Mai đi bù được không?

- Không sao đâu ạ.

- Anh được báo về vụ xin học bổng nên phải đến đó check ngay.

- Anh ồ chứ ạ?

- Ủ. Anh sẽ sang đó nhập học sau khi ăn Tết ở Việt Nam.

- Anh đi...

- Thế nên anh em mình tranh thủ đập phá trước khi anh đi nhé!

Quang Thanh nháy mắt, Thảo Nhi nhìn nụ cười tươi trên môi cậu mà cũng cố gắng nhoẻn cười. Vui chứ. Vui lắm chứ! Đây là tin mừng mà. Quang Thanh giỏi như vậy, Thảo Nhi biết bầu trời nơi đây không thể ích kỷ giữ cậu ấy lại được, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi. Nhưng có nhất thiết phải khéo léo kéo tất cả những người thân thiết bên cạnh Thảo Nhi ra xa cô bé như vậy không? Đầu tiên là Minh, tình đầu đắm say ngọt ngào như thế, cũng vì sự vô tâm của người con trai ấy mà Thảo Nhi chính thức buông tay... Rồi sự xuất hiện của Quang Thanh như một cơn gió nhẹ nhàng, vờn quanh sự cô đơn, nỗi trống trải của Thảo Nhi. Cậu ấy xuất hiện đúng lúc, bây giờ lại chọn đúng thời điểm để ra đi. Còn Đan Lê, dù chưa có động tĩnh gì nhưng Thảo Nhi có cảm giác bất an... liệu rằng...

- Nhi, em nghĩ gì thế?

- Em...

- Bụi... trong mắt em...

- Dạ?

- Để anh thổi cho.

Quang Thanh khẽ ngồi sát vào Thảo Nhi hơn, cố gắng thổi bụi trong mắt cô bé nhẹ nhàng hết sức có thể. Những ngón tay thon và dài đặt hờ trên gò má đang ửng đỏ của cô bé đối diện. Một tích tắc sau, Thảo Nhi nhận ra có gì đó bất ổn, gạt tay Quang Thanh ra, nói giọng như mếu.

- Anh trêu em.

- Đâu có. Quang Thanh rút rờ đưa một tay lại gỡ gỡ tai, một bàn tay vẫn đặt trên má Thảo Nhi, lau đi nước mắt cho cô bé.

- Anh... quý em, Thảo Nhi ạ.

- Dạ?

- Ủm. Vì em là một cô bé rất ngoan, thực sự đáng yêu...

- ...

- Nhưng mà, anh chỉ quý em thôi.

Quang Thanh nói rất rõ ràng, nhìn thẳng vào mắt Thảo Nhi. Cậu nhìn thấy trong đôi mắt sưng nước ấy là những mất mát, những tổn thương. Nhưng cậu biết có một bóng hình đã xuất hiện trước đó, đi trước cậu một bước, chiếm giữ và án ngữ trong tâm tư cô nàng này. Thực sự, Quang Thanh không sợ thua, không bao giờ sợ thua cuộc và cũng không nghĩ mình là kẻ thua cuộc. Nhưng... có những thứ tình cảm đan xen vô cùng rắc rối. Đúng như hôm cậu nói chuyện với Lê, những giây phút đối diện với cô bé ấy là những giây phút cậu thật với lòng mình nhất. Cả những gì cậu cảm nhận được...

- Em cũng rất quý anh!

Thảo Nhi nói như sắp khóc. Cô bé này quả không hổ danh là “mít ứt”, một chút xiu của cảm giác chia tay thôi cũng làm cô nàng run lên đến tội nghiệp. Quang Thanh xoa đầu Thảo Nhi như xoa đầu một đứa em gái đang không nhỡ, lát sau ôm cô bé vào lòng, vỗ về.

- Ngoan. Nín nhé! Anh sợ nhìn thấy con gái khóc.

Quang Thanh vẫn dịu dàng như một cơn gió thoảng qua. Đúng là cậu ấy không thực sự tạo cảm giác ấm áp khi nhìn vào, nhưng chỉ cần ở gần bên cạnh, được tiếp xúc thì bất kỳ ai cũng có thể nhận ra sự ấm áp từ những quan tâm chân thành ấy.

Khi Quang Thanh ra về, trên tay Thảo Nhi nhận được một hộp quà nhỏ. Cô bé chưa vội mở quà ra vì còn mãi mê nói chuyện với cậu ấy. Cô bé cảm giác mình trở nên trẻ con hơn bao giờ hết khi bên cạnh Quang Thanh. Có lẽ vì cậu ấy biết cách lắng nghe, biết cách an ủi cũng như đưa ra những lời khuyên cho Thảo Nhi kịp lúc.

- Thực sự, chuyện của em với Minh kết thúc như vậy sao?

- Em... không biết.

Quang Thanh mỉm cười, cầm lấy bàn tay của Thảo Nhi đang đặt trên bàn, nhắc lên và vẽ vào đó một vòng tròn bằng ngón trỏ.

- Tình yêu là một hình tròn. Không ai biết được điểm bắt đầu và điểm kết thúc.

- Anh Thanh...

- Minh thực sự không vô tâm như cách cậu ấy thể hiện. Có thể em chưa đủ kiên nhẫn để hiểu cậu ấy, hoặc có thể cậu ấy chưa sẵn lòng để em hiểu được tất cả về cậu ấy. Nhưng có một điều mà anh dám chắc chắn...

- Là... điều gì ạ?

11. Chương 11

Thảo Nhi ngần ngại, lí nhí cất tiếng. Thực ra, cứ mỗi khi Quang Thanh nhắc đến Minh trước mặt Thảo Nhi thì cô bé luôn cảm thấy tâm trí mình rối bời, tim đập không theo một trật tự nào cả. Khi cái tên quen thuộc ấy ngân lên, Thảo Nhi vẫn cảm nhận được một sợi dây vô hình thít chặt vào tim mình và cổ họng nghẹn đắng, nước mắt chực trào ra... Nhưng vì đã mất quá nhiều nước mắt để khóc cho chuyện tình này nên Thảo Nhi cố gắng kìm nén. Bao giờ cũng vậy, dần dần thành thói quen, không cho phép mình khóc vì Minh, vì cô bé biết, cô bé còn khóc vì cậu ấy nghĩa là còn yêu cậu ấy. Chỉ những người mà chúng ta yêu thương thật nhiều mới có thể khiến chúng ta chịu đựng tổn thương thật sự sâu sắc.

- Ánh mắt của Minh dành cho em. Đó tuyệt đối không phải là vô tình, càng không phải là bông đùa như khi nhìn những đứa con gái khác.

- Chuyện này...

Nhưng mọi sự kìm nén của Thảo Nhi lại một lần nữa trở nên bất lực. Cô bé òa khóc. Rốt cuộc thì vì sao người con trai ấy lại xen vào cuộc sống vốn rất ổn định yên của Thảo Nhi và đảo lộn mọi thứ? Rốt cuộc thì vì điều gì mà người con trai ấy lại khiến cô bé có cảm giác yêu thật nhiều, ghét thật nhiều, nhớ mong thật nhiều mà mong muốn xa lánh cũng không phải là ít?

Cuối cùng, cuộc gặp gỡ giữa hai anh em lại trở thành một bữa tiệc nước mắt của cô nàng Thảo Nhi. Khóc vì phải chia tay một người bạn – người anh, khóc vì không thể dứt khoát tình cảm với một người mang tên tình đầu, khóc vì những bất lực và những yêu thương đang còn run rẩy tận đáy tim.

Quang Thanh ra về, mang theo những nụ cười hiếm hoi trên khuôn mặt nhợt nhòa. Có thể, vì qua màn nước mắt nên Thảo Nhi thấy mọi thứ đều nhợt nhòa, kể cả nụ cười, ánh mắt của Quang Thanh.

Bước ra khỏi cổng, Quang Thanh nhìn thấy bóng dáng một người quen thuộc. Vóc dáng cao lớn ấy, cái nhìn nghiêng góc cạnh ấy, cậu có thể nhận ra ngay là ai. Vẫn với dáng vẻ không chút tự tin nào khi đứng trước nhà bạn gái để xin lỗi. Quang Thanh bật cười. Đây không phải là lần đầu tiên Quang Thanh bắt gặp con người này trước cổng nhà Thảo Nhi. Thật ra, mỗi lần gây ra lỗi lầm gì đó với cô bé, cậu ấy đều sẽ xuất hiện ở đây, đứng tần ngần một lúc lâu, thậm chí còn tự độc thoại để xin lỗi Thảo Nhi. Nhưng cuối cùng, cậu ấy không dám bước đến bấm chuông, không dám gọi, thế nên những lời xin lỗi bị trôi tuột vào im lặng, màn đêm tham lam cuốn trôi tất cả.

- Cậu không định chạy về đây chứ?

- Sao... sao cậu lại ở đây?

- Tổ đến để báo cho Thảo Nhi biết tổ đã nhận được học bổng và sắp đi du học. Cô bé vừa mới nói chuyện với tổ thôi, chưa đi ngủ ngay đâu, cậu có cần tổ gọi hộ không?

- Kh...oan...

- ???

- À, không. Không cần. Tự tổ gọi được.

Minh áp úng. Đúng là vẫn cái thói quen cũ. Trước tình cảm của mình, bao giờ cậu cũng rất lưỡng lự, nhiều khi không đủ dũng khí để bày tỏ một điều gì đó rõ ràng. Rốt cuộc báo hại cậu hết lần này đến lần khác bị hiểu nhầm là kẻ cho leo cây, là kẻ bội bạc đáng ghét.

- Cậu biết đấy, tổ... không giỏi trong việc này.

Minh gãi tai, thú thật với Quang Thanh. Quang Thanh mỉm cười, vỗ vỗ vào vai Minh.

- Tổ biết! Nhưng cậu cố lên. Ít nhất, cậu cũng còn nhiều cơ hội hơn tổ!

Nói rồi Quang Thanh bước nhanh về nhà mình, không ngoảnh đầu lại xem tình hình cậu bạn cùng lớp ra sao. Thực ra, khi nói những câu này nghĩa là Thanh đã rất cố gắng. Với cậu, phủ nhận đi tình cảm của mình là thứ cảm giác đáng ghét nhất. Tất nhiên, lúc này cậu cảm thấy tâm trạng vô cùng tồi tệ. Nhưng cho cậu lựa chọn lại một lần nữa, cậu sẽ vẫn làm như thế. Sẽ vẫn ra đi với ước mơ du học, sẽ vẫn nói với Thảo Nhi rằng tình cảm bấy lâu nay của cậu chỉ là cảm giác quý mến giữa anh trai và em gái, sẽ vẫn động viên và giúp đỡ Minh quay trở lại với Thảo Nhi...

“Nghe có vẻ giả tạo quá!” Quang Thanh nghĩ thầm, cười nhếch mép mỉa mai chính mình. Con đường về nhà vắng vặc ánh trăng đêm, con đường rải sỏi từ lâu đã đi vào tâm khảm với cảm giác đơn độc một mình. Một mình... chỉ một mình độc bước... Lẻ loi. Và lạnh.

Trong khi đó, ở trước cổng một ngôi nhà sáng điện, có thứ ánh sáng vàng ấm áp, một cậu con trai vụng về trao tay ột cô bé lọ sao thủy tinh. Tất cả mọi ngại ngùng phút chốc tan biến, chỉ còn biết rằng khi bàn tay hai cô cậu chạm vào nhau, cô bé đã ngược nhìn lên tỏ ý ngạc nhiên. Lúc bấy giờ, cậu chàng khẽ đặt lên trán cô bé một nụ hôn. Không gian xung quanh chìm vào im lặng, chỉ còn tiếng gió thổi nhẹ. Câu hỏi và câu trả lời cuối cùng của đêm cũng vang lên hết sức nhẹ nhàng.

- Anh xin lỗi. Vì tất cả. Sáng mai anh có thể lại qua nhà đón em đi học nữa không?

- Khuya rồi. Anh về đi.

Cô bé ôm lọ sao vào lòng, quay người đi trước khi ánh điện tắt vụt. Những bước chân vào nhà chứng kiến một nụ cười tươi tắn. Cô bé cúi xuống, thơm nhẹ lên những ngôi sao giấy lấp lánh sắc màu. Cậu trai đứng đó, thần thờ trong phút chốc. Một chút hụt hẫng trào dâng. Có thể đó là câu trả lời. Nhưng cũng có thể đó chưa phải là câu trả lời chính xác. Nhất định không được từ bỏ. Nhất định không được quay lưng. Nhất định phải bước tiếp. Và, nhất định, phải nắm lấy bàn tay ấy, giữ lấy nụ cười ấy, lau đi dòng nước mắt cho người con gái ấy...

Đan Lê ngồi ngệt mặt bên máy vi tính, ánh mắt như ngưng lại ở một dòng thông báo kết quả. Chẳng hiểu vì lý do gì mà khi đọc những dòng này cô bé lại thấy tim mình vô tình bị bóp nghẹt. Cảm giác khó chịu vây quanh, thêm một chút bất lực và buồn bã. Đan Lê nhắc máy gọi cho cô bạn thân.

“Nhi à?”

“Ừ. Chưa ngủ hả mày?”

“Tao chưa.”

“Có chuyện gì mà gọi cho tao vào giờ này?”

“À, tao định hỏi...”

“Huh?”

“Anh Minh qua chỗ mày chưa?”

“Anh Minh ?!?”

“Ừa. Ồm... Thì ông ấy là anh họ tao mà, không gọi là anh Minh thì gọi là gì?”

Lê thú thật với nhỏ bạn thân, có thể hình dung ra khuôn mặt ngạc nhiên của nó. Mắt chữ A, mồm chữ O và ngắc ngứ.

“Mày không đùa tao chứ? Sao có thể như thế được?”

“Tại sao lại không? Chẳng qua ngay từ đầu tao đã không thích ông ấy theo đuổi mày, tao sợ ông ấy làm mày tổn thương nên ra sức ngăn cản. Cuối cùng thì tao cũng biết ông ấy thật lòng, nên...”

“Hóa ra mỗi mình tao là ngốc.”

Im lặng. Cả hai cô gái đều không nói gì nữa. Thảo Nhi hơi hụt hẫng và chới với khi được báo cái tin này. Có năm mơ cô bé cũng không nghĩ Lê – nhỏ bạn thân yêu quý là em họ của Minh – chàng hotboy điển hình khối lớp 12. Trong khi ngày ngày Lê vẫn nhắc đi nhắc lại về những sự tích đào hoa của anh chàng, vẫn mạnh miệng mắng mỏ anh chàng, thậm chí còn rất thái độ khi anh chàng làm Thảo Nhi tổn thương... Rốt cuộc, Minh cũng không hề nói gì cho Thảo Nhi biết cả. Thảo Nhi cười buồn, chột lầy làm lạ lắm. Trong một ngày mà có quá nhiều chuyện đã xảy ra. Còn bây giờ, với tình huống này thì nên khóc hay nên cười? Giống như một vở hài kịch nhưng không thể tìm ra nổi tình tiết gây cười. Hoặc có, thì sẽ là cười ra nước mắt.

“Mày có chuyện gì không ổn hả Lê?”

“Sao cơ?”

“Không bỗng dưng mà mày tiết lộ cho tao cái bí mật này đâu nhỉ? Chuyện này chỉ anh em mày biết với nhau thôi mà.”

Lê khẽ cắn môi. Rõ ràng là Thảo Nhi có cảm giác bị lừa dối. Lê hiểu rõ điều này. Thú thật với Thảo Nhi chẳng dễ dàng gì đối với Lê cả. Nhưng cũng không thể nào giấu giếm mãi được.

“Không. Anh Thanh cũng biết.”

“Gì nữa vậy?”

Lần này thì Thảo Nhi thấy rối tung lên thực sự. Cả ba người đều biết, chỉ riêng mình Thảo Nhi không biết mà thôi. Có phải Thảo Nhi ngốc nghếch lắm không? Có phải Thảo Nhi đáng bị lừa dối lắm không?

“Tao hy vọng là mày đang tỉnh táo. Không bị say rượu chứ?”

“Tao tỉnh. Mà con ngốc, khi say lời nói ra mới thật.”

Rồi hai cô bé ôm ống nghe điện thoại nầu cháo cả đêm. Dù sao cũng đã bắt đầu chuỗi ngày nghỉ Tết rồi, mai sẽ không phải dậy từ sớm đi học nữa nên có ngủ muộn một tẹo và nướng thêm một tí vào buổi sáng cũng không sao.

12. Chương 12

Lúc về đến nhà, Quang Thanh sờ tay vào túi thì thấy điện thoại báo có tin nhắn mới. Cậu mở điện thoại ra đọc, vừa đi lên phòng vừa đọc những dòng chữ từ số máy được lưu trong danh bạ với cái tên ngộ nghĩnh: Rắc Rối!

Sms 1, From Rắc Rối. “Này, anh đi thật đấy à? Em còn chưa giải quyết chuyện với anh xong đâu đấy!”

Sms 2, From Rắc Rối. “Im lặng có phải là ngầm đồng ý không? Em thường mặc định như thế!”

Quang Thanh mỉm cười. Cô nàng này luôn khiến cậu thấy thú vị. Rõ ràng đây chỉ là cách để một cô gái tiếp cận với một chàng trai mà thôi, nhưng sự ngoan cố, cứng đầu vẫn còn thể hiện qua từng câu chữ. Nếu nói Quang Thanh không quan tâm gì đến Đan Lê thì không hẳn vậy. Bởi lẽ qua những lần nói chuyện, chính cô bé lại cho cậu thấy những gì mình đang tìm kiếm. Cảm giác muốn che chở và bảo vệ khi bên cạnh Thảo Nhi là một cảm giác không an toàn. Mặc dù cậu biết mình sẽ luôn có thể làm tốt điều đó, nhưng chính từ trong suy nghĩ của cậu đã xác định được rằng cô bé này không thuộc về mình, cũng giống như tình cảm của cậu bao ngày qua đã bị thả trôi.

Còn... cảm giác khi đối diện với Đan Lê. Hầu hết là cảm giác thú vị và trong những tình huống gây cười. Sự ngang ngạnh nơi cô bé đã vô tình để lại ấn tượng trong lòng Quang Thanh. Nhưng đó cũng chỉ là những cảm giác ban đầu mà thôi. Chỉ đơn thuần là quý mến, là bắt đầu thấy sự đặc biệt trong sự hiện diện của cô bé. Đó hẳn không phải là thứ tình cảm nào khác lớn hơn, xa xôi hơn.

Sms 1, From Quang Thanh: “Nhóc à, anh quên chưa báo với nhóc là anh đi du học nhỉ? Thế mà nhóc biết thì hay thật đấy!”

Sms 2, From Quang Thanh: “Nếu em muốn giải quyết chuyện gì với anh, thì hẹn ngày mai nhé. Vườn sau trường, không gặp không về. Ký tên: QT”

Quang Thanh reply lại hai tin nhắn của Đan Lê. Nhưng một hồi sau không thấy trả lời. Có lẽ cô bé đã ngủ rồi. Quang Thanh mỉm cười, trong đầu hồi tưởng lại những hình ảnh đầu tiên khi trong trí nhớ của cậu xuất hiện cô nàng mang tên Đan Lê. Đôi má hồng hồng, thở một nhọc, tay nắm chặt lấy tay Quang Thanh để kéo đi, hiên ngang giữa sân trường. Giọng nói nhanh, gấp gáp, lạnh lạnh như sợ ai đó nói tranh mất, tay chống hông và khi ra lệnh thì cầm hất lên.

Quang Thanh ngồi lại bàn học, sắp xếp gọn sách vở của chương trình học lớp 12. Có quá nhiều những kỉ niệm với thầy cô, bạn bè. Đúng là cậu luôn ao ước được đi du học, nhưng khi đạt được rồi, có học bổng trong tay, tự nhiên thấy bao nhiêu thứ cảm xúc ngổn ngang. Hình như ai đó sắp đi xa cũng sẽ có tâm trạng như vậy. Là cái cảm giác muốn níu kéo tất cả kỉ niệm đẹp đẽ nhất, là muốn đóng khung lưu lại mọi thứ, là muốn mình vẫn còn tồn tại trong cuộc sống thường nhật của mọi người, trong suy nghĩ của tất cả những người cậu yêu thương. Nhưng điều gì đến cũng sẽ đến, thời gian vẫn luôn vận hành theo đúng hành trình của nó, không mấy may muốn chờ đợi ai hay giục giã ai cả. Quang Thanh nhoen cười, với tay tắt đi chiếc đèn học, cậu đến với một giấc ngủ say không mộng mị.

Cùng lúc đó, Đan Lê cũng nói lời chào cô bạn thân, tha cho Thảo Nhi được đi ngủ sớm. Phần vì ái ngại, phần vì thấy trong lúc nấu cháo điện thoại với bạn đã có báo tin nhắn mới. Chưa biết ai nhắn tin vào giữa đêm giữa hôm nhưng Lê hy vọng là Quang Thanh. Phải, rất hy vọng. Cái tên ấy cứ quay cuồng trong đầu, cả điệu cười nhếch mép có vẻ tự kiêu của anh chàng này nữa. Tim Lê chẳng hiểu sao cứ rộn lên một cách khó hiểu.

Đọc xong hai tin nhắn đến, Lê mỉm cười, cầm điện thoại áp vào người và hít thở một hơi sâu. Ngỡ như là một giấc mơ vậy. Quang Thanh cho Đan Lê một cái hẹn. Như cái cách mà cô bé đã hẹn Quang Thanh trước đây. Niềm vui âm ỉ cứ thế theo cô nàng trong cả những giấc ngủ đêm.

“Quang Thanh ơi là Quang Thanh, để xem anh có chạy được em không? Anh càng chạy, em càng đuổi theo. Vì em rất ngang bướng mà.” Lê tự nhủ, kéo chăn lên cao, trùm kín đầu, cười khúc khích với chính mình.

Thảo Nhi ngáp dài một cái, đặt điện thoại xuống bàn, ngồi vuốt ve con sâu nhỏ một lúc. Kể ra thì cũng rất buồn ngủ rồi đấy, nhưng sau khi nói chuyện với Lê thì lại thấy tỉnh như sáo sậu. Có nhiều chuyện bất ngờ quá đỗi, cô bé e rằng khi đặt mình xuống giường cũng chưa chắc đã ngủ ngay được vì những dấu hỏi chấm cứ bay vòng quanh.

Bất chợt, sms từ một người có tên là Quá Khứ: “Sắp sang ngày mới rồi, em vẫn chưa cho anh câu trả lời.” Thảo Nhi nhoen cười, thấy mắt mình hơi nặng những giọt nước trong. Nhưng lần này, không phải là khóc lóc vì ảm ức và tủi thân nữa, mà vì những rung động đã khẽ hát từ con tim. Tình đầu không dễ phai, hẳn vậy, và cảm xúc tràn về từ những bước chân quay lại của người con trai ấy. Một lọ sao thủy tình đầy áp

như sự ăn năn, hối lỗi của Minh. Một sự rụt rè lo lắng ánh lên qua đôi mắt biết cười. Cả cái hôn rất nhẹ khẽ mơn man trên trán dưới ánh đèn vàng vọt. Thảo Nhi cảm nhận rất khẽ giọt nước đang lăn trên bầu má. Giọt nước mắt của hạnh phúc, của niềm tin được lấp đầy. Và nụ cười của cô bé cũng lấp lánh trong gian phòng nhỏ hết như những ngôi sao giấy óng ánh.

“Ngày mai anh không cần đến đón em đi học đâu :)” Sau khi send đi tin nhắn, Thảo Nhi sửa lại tên lưu trong danh bạ điện thoại ấy thành: “<3 hiện=”” tại=”” một=”” lúc=”” đủ=”” lâu=”” để=”” cảm=”” nhận=”” được=”” sự=”” bối=”” rối=”” từ=”” phía=”” người=”” nhận=”” sms,=”” lại=”” thêm=”” một=”” tin=”” nhắn=”” mới=”” đến=”” máy=”” của=”” thảo=”” nhi.=”” “vậy=”” là=”” em=”” không=”” cho=”” anh=”” cơ=”” hội.”=”” thảo=”” nhi=”” biết=”” ngay=”” con=”” người=”” này=”” sẽ=”” nhắn=”” lại=”” như=”” thế=”” mà.”=”” rõ=”” ràng=”” là=”” đã=”” bị=”” cô=”” bé=”” dọa=”” cho=”” đến=”” mức=”” lúc=”” lần=”” rồi.”=”” kể=”” ra,=”” những=”” lúc=”” được=”” lên=”” mặt=”” bắt=”” nạt=”” mình=”” như=”” thế=”” thì=”” thảo=”” nhi=”” cũng=”” thấy=”” thích=”” thú=”” lắm.”=”” niềm=”” vui=”” nho=”” nhỏ=”” cứ=”” khe=”” khẽ=”” lan=”” trong=”” tim.”=”” khiến=”” tim=”” cô=”” bé=”” nhảy=”” nhót=”” mãi=”” thôi.”=””>

“Anh ngốc thế, chẳng phải được nghỉ Tết từ hôm nay sao? Mai có đi học đâu mà đòi qua đón em đi học :p” Có thể tưởng tượng ra cảnh mặt Minh méo xệch chuyển sang cười haha vì sung sướng và tự chế giễu sự ngốc nghếch của mình. Rõ ràng là trong phút chốc cậu đã bị tình cảm làm mờ đi lý trí, không đoán được ra ngày mai là ngày nghỉ, bắt đầu ột kỳ nghỉ lễ dài và đặc biệt trong năm. Cũng chính ở những giây phút này mà Minh ý thức được rõ hơn bao giờ hết sự quan trọng của Thảo Nhi đối với mình. Sự chờ đợi bao giờ cũng có ý nghĩa riêng của nó. Nếu không phải vì lần vấp ngã này, nếu không phải vì sự quyết định chia tay của Thảo Nhi, chắc chắn Minh sẽ không đủ tỉnh táo để nhận ra được đâu là tình cảm đích thực của mình. Và ý nghĩa của những lát cắt thời gian trở nên đẹp đẽ hơn bao giờ hết. Phải thú thực rằng trong những ngày bị Thảo Nhi giận hờn, Minh dành phần nhiều thời gian để nhớ về những kỉ niệm ấy. Đôi khi không cố ý, chỉ vì vô tình mà có những khoảnh khắc thuộc về kỉ niệm của hai người làm Minh thấy mình cũng là một đứa con trai yếu lòng.

“Ồ. Anh quên mất. Hic, bị em làm cho rối trí mất rồi còn đâu :)” Minh bấm send đi một tin nhắn mà hai tai đỏ dừ lên vì ngại ngùng. Thật ra, tình yêu có vị gì thế nhỉ? Là ngọt ngào khi hạnh phúc bên nhau, là cay đắng của nước mắt khi chia lìa, là một chút chua cay khi giận hờn vu vơ, khi chờ đợi trong thấp thỏm. Và còn là một vị rất khó tả khi một lần nữa nắm bắt được hạnh phúc trong lòng bàn tay. Người ta vẫn nhắc đừng nên giữ hạnh phúc trong tay quá chặt, cũng đừng quá hờ hững. Giống như khi nắm một nắm cát trên tay, nếu quá chặt thì tự bao giờ cát đã trôi theo kẽ ngón tay mà đi mất, còn quá hờ hững thì chẳng phải là mất hết ngay từ khi chưa bắt đầu hay sao?

Minh nhăn nhó, gãi đầu gãi tai khi thấy trong đầu mình hôm nay bỗng dưng nhiều triết lý đến lạ lùng. Nhưng những triết lý ấy ngấm đi ngấm lại thấy đều đúng cả. Cậu cười mình, cười cái điện thoại rung lên báo tin nhắn mới từ số máy quen thuộc.

“Thôi nhé, em đi ngủ đây. Mai còn đi chơi với Lê nữa ^^ Anh cũng ngủ sớm đi nhé!

~ Em yêu anh, chàng trai bằng phẳng ạ! ~”

Hôm sau, tại vườn trường đã diễn ra một cảnh tượng đẹp hơn cả những giấc mơ ^^ Chính là cảnh mà các cô các cậu hay thích xem và trầm trồ trong những bộ phim Hàn Quốc. Đó là những chùm bóng bay màu hồng, màu xanh, màu trắng, là một anh chàng đẹp trai với ánh mắt biết cười, là một cô nàng dễ thương đang ửng hồng đôi má chờ đợi.

Nhưng...

Nếu như trong các bộ phim, người cầm bóng và ngỏ lời sẽ là anh chàng đẹp trai với ánh mắt biết cười ấy.

Nếu như trong các bộ phim, người nhận lời sẽ mỉm cười vì hạnh phúc và vỗ òa bằng những cái ôm thật chặt là cô gái dễ thương có đôi má ửng hồng ấy.

13. Chương 13 - End

Thì...

Ở đây, ngay tại vườn trường này, cảnh tượng có chút trái ngược ^^

Cô nàng khê khàng cầm trong mình một chùm bóng bay màu xanh lam, màu của những đám mây đang lững lờ trôi trên nền trời quang đãng. Không biết có phải vì ưu ái hay không nhưng giữa tiết mùa đông này xuất hiện một vòm trời như thế thật đúng là khó tưởng tượng. Cô bé đến gần băng ghế đá nơi có chàng trai đang ngồi, đặt vào ánh mắt ngạc nhiên của chàng trai một nụ cười tin cẩn. Sau đó, lại khê khàng nâng những ngón tay thon dài của chàng trai đang đặt trên ghế đá lên, đặt vào đó chùm dây buộc những quả bóng bay đang mãi vờn nhau trong gió. Cô bé mở tròn đôi mắt, môi mím lại và hơi gật gù.

- Được rồi. Chuẩn rồi.

- Em đang làm gì thế Lê?

Chàng trai tỏ ra ngạc nhiên và bối rối. Không biết nên khóc hay nên cười giữa lúc này. Thú thật là vườn trường vào ngày nghỉ rất vắng, hầu như không có bạn học sinh nào cả vì mọi người đều ở nhà chờ Tết hoặc ra phố vui chơi với bạn bè, nhưng chàng trai lại lúng túng ra mặt, đến mở lời cũng cảm thấy khó khăn.

- E hèm.

Cô bé đứng trước mặt khê húng hắng ho một tiếng rồi nhoẻn cười.

- Thật ra, em không định làm hoành tráng như thế này. Nhưng mà em tưởng tượng ra cái cảnh anh đứng như chào cờ, mặt đỏ bừng vì ngại rất thú vị nên em...

- Thế thì em còn thiếu đấy! Em có biết em thiếu gì không?

- À há. Biết chứ. Em đã nói hết đâu. Em không vội thì sao anh phải vội nhỉ? À, hay là anh cũng nóng lòng được nghe. Có phải vậy không?

Cô bé lém lỉnh, rút từ trong túi áo khoác ra một cái hộp nhỏ, bên trên có dính nơ rất xinh.

- Này, đừng nói với anh là em định làm thật đấy nhé? Anh không muốn làm em mất mặt nên nói trước cho em biết là anh không nhận đâu.

Chàng trai tỏ vẻ hơi hốt hoảng. Hộp quà vuông, nhỏ nhắn, bên trên có dính nơ. Chẳng phải trong những bộ phim Hàn Quốc thường xuất hiện cảnh này hay sao? Và theo kịch bản thì bên trong đó là một chiếc nhẫn. Nam chính sẽ quỳ xuống và trao hộp quà cho nữ chính. Sau nữa thì nữ chính nhận lời, nam chính sẽ đeo nhẫn vào ngón tay áp út. Thế là họ kết thúc một cảnh tỏ tình cực lãng mạn với bóng bay và nhẫn.

- Anh đang nghĩ gì thế?

- Ừm... hừm... Em đừng làm anh khó xử. Thật ra anh là người chủ động hẹn em ra đây mà.

- Vâng.

Mặt cô bé rất thản nhiên, trên môi vẫn nở một nụ cười tươi, tay cầm hộp quà nhỏ nhưng trong ánh mắt đã có phần tinh nghịch, bông đùa.

- Đây là tấm lòng của em, anh nhận lấy nhé!

- Anh không nhận đâu, nhất định anh không nhận món quà này của em đâu.

Chàng trai lắc lắc đầu đến thăm thương tội nghiệp. Khuôn mặt của chàng trai bình thường tưởng chừng lạnh lùng như một tảng băng Bắc cực nay cũng trở thành mặt trời tí hon, đỏ bừng rất ngộ.

- Sao lại thế? Em có ý tốt muốn tặng quà cho anh mà.

Cô bé đứng đối diện phụng phịu hờn dỗi, mặt hơi xị xuống vì thất vọng.

- Lê à, anh sắp đi du học rồi. Em biết mà, đúng không? Chúng ta có thể là anh em, là bạn bè tốt với nhau. Nhưng... Tóm lại là anh không thể nhận món quà này được.

Chàng trai khấn khoản, đẩy lùi lại bàn tay đang nắm giữ hộp quà trong tay của cô bé đối diện. Trong ánh mắt ấy loang loáng nước đường như sắp khóc.

- Em không ngờ anh lại ghét em nhiều đến thế!

Nói rồi cô bé ngồi vụt xuống, khóc nức nở, hộp quà rơi tự do xuống mặt đất, có một tiếng động vang lên làm chàng trai như bưng tỉnh. “Cộp!” Bên trong hộp quà lộ ra một mặt đồng hồ sáng choang. Mặt kính chiếu lấp lánh những tia nắng hiem hoi của mùa đông hắt lên khuôn mặt ửng hồng của cô bé tạo nên một cảnh tượng mờ ảo. Lúc bấy giờ, chàng trai mới thở dài một tiếng, ngồi thụp xuống và lau đi những giọt nước mắt cho cô bé.

- Này em, sao không nói sớm cho anh biết?

- ...

- Em quả là lợi hại. Đến tặng quà mà cũng làm cho người ta thót tim vì sợ hãi.

- Em làm sao? Anh ghét em nên ghét luôn quà của em chứ gì? Nếu người tặng là Thảo Nhi thì anh có đổi xử như thế không?

Cô bé vẫn giọt ngấn giọt dài thút thít. Lần đầu tiên cô bé khóc trước một người lạ, lại là một người khác giới nữa. Vừa xấu hổ, vừa thấy tủi thân, bao nhiêu ảm ức trong lòng cứ tuôn hết cả.

- Anh xin lỗi. Bây giờ thì...đeo đồng hồ giúp anh với!

Chàng trai nhoẻn cười, trong giọng nói vẫn còn chút gì đó ngập ngừng. Cô bé nghe thấy vậy, mắt mở to ngạc nhiên. Nhưng như sợ lời nói vừa rồi bay vụt mất và chủ nhân của nó sẽ đổi ý nên cô bé nhanh tay nhặt chiếc đồng hồ trong hộp và đeo lên tay cho chàng trai ấy. Một lúc sau, nhìn thành quả của mình sau cả ngày dài lặn lội và ngoan ngoãn nghe theo lời tư vấn của cô bạn thân thì thấy thích chí, cười lên khanh khách.

- Hợp với anh lắm đó. Qua bên ấy anh nhớ đeo nhé!

Lúc cô bé ngẩng mặt lên cười, chàng trai thấy tim mình được sưởi ấm. Hơn bao giờ hết, muốn lưu lại khoảnh khắc này để làm hành trang cho chặng đường dài sắp tới. Khuôn mặt vẫn còn vệt dài của những giọt nước mắt, trên gò má ửng hồng cổ nỏ một nụ cười méo xệch.

- Ngốc! Đứng dậy đi về nào!

Ngày tàn, vườn trường nhuộm một màu tím buồn đến ngán ngời. Những chùm bóng bay vẫn vui đùa trong gió. Lúc hai người cùng đi song hành trên con đường dài từ trường về nhà, chàng trai bất chợt quay qua hỏi.

- Sao em lại tặng quà cho anh là một cái đồng hồ?

- Sao thế? Anh không thích à?

- Anh muốn biết ý nghĩa.

- À, đồng hồ tượng trưng cho thời gian đó mà.

Cô bé nói lí nhí, không dám nhìn thẳng vào mắt người đi bên cạnh. Chàng trai bật cười.

- Không giống với phong cách của em chút nào.

- ...

Cô bé hơi giật mình. Ngẫm nghĩ lại thì đúng là có khác bình thường thật. Nào là dậy sớm, đi shopping chọn quà, chọn tới chọn lui mới được một cái đồng hồ nhìn ưng ý. Rồi còn tất tả đi mua bóng bay, thổi phồng hết cả má. Chưa hết, còn tự mình chuốc lấy một đồng ảm ức vì chàng ta không thêm nhận quà ngay nữa. Nghĩ đến đây thôi đã thấy một ai đó khác không phải là Đan Lê cô nương rồi. Nhưng cũng chính vì thay đổi như vậy nên nhận lại một niềm vui âm ỉ từ lúc ở trường đến bây giờ.

Lúc chào ra về, Quang Thanh hơi chững lại, quay mặt về phía Đan Lê, nắm lấy hai vai cô bé mà nhìn thẳng vào đôi mắt tinh nghịch ấy, thì thầm khe khẽ.

- Cảm ơn em. Vì tất cả.

Quang Thanh mỉm cười, nhìn vào cái đồng hồ mới được đeo trên tay. Tự nhiên lại có niềm tin vào thời gian, có niềm tin vào sự chờ đợi. Và cũng có niềm tin cho những gì vừa kết thúc sẽ tìm được khởi đầu mới tốt đẹp hơn. Chẳng hạn như chuyện tình cảm...

- Em sao thế?

Cuối cùng, khi đã đứng chờ một lúc đủ lâu để không còn thấy bóng anh chàng Quang Thanh đâu nữa, cô nàng Đan Lê mới nhảy chân sáo về nhà ông anh họ, ngồi tũm tũm cười một mình cho đến khi Minh đập đập bàn mấy cái mới nhận ra sự có mặt của cậu.

- Này anh, hai người khác nhau nhận được hai lời tỏ tình giống hệt nhau từ hai người khác nhau thì có sao không nhỉ?

Minh tròn mắt, sau một hồi vẫn không định nghĩa nổi những gì cô em vừa nói. Chỉ thấy cô em họ cầm điện thoại lên hý hoáy một lúc, miệng mỉm cười vẻ rất gian. Cùng lúc, điện thoại của anh chàng Quang Thanh cách đó một trăm bước chân đi bộ nhận được tin nhắn.

From Rắc Rối: “Đồng hồ tượng trưng cho thời gian. Màu xanh của bóng bay tượng trưng cho niềm hy vọng. Như vậy có nghĩa là em sẽ chờ đợi anh với một niềm tin đủ nhiều. Và có một điều mà em muốn anh biết. Đó là: Em yêu anh, chàng trai bông bênh ạ!”

Đan Lê thích chí cười khì khì, mừng tượng lại cảnh đi shopping cùng cô bạn Thảo Nhi, tranh thủ lúc Thảo Nhi không để ý, trên tay lại đang cầm điện thoại của cô nàng, tò mò nên xem cuộc hội thoại gần đây nhất của cô nàng với ông anh họ. Tự nhiên cái tin nhắn cuối cùng lại khiến Đan Lê ngẩn tò te. Đan Lê cực thích cụm từ này và chắc chắn sẽ chôm chĩa để tỏ tình với anh chàng của mình. Nghĩ sao làm vậy, bây giờ thì cả hai anh chàng đều nhận được hai lời nói từ trái tim ngọt lịm. Mặc dù xuất phát điểm của họ khác nhau nhưng điều cốt yếu vẫn là sự trân trọng thứ tình cảm đang hiện hữu.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-yeu-anh-chang-trai-bong-benh-a>